

ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ
ΤΑΚΤΙΚΗ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ
ΤΜΗΜΑ ΕΙΔΙΚΟ ΕΜΠΟΡΙΚΟ

Αριθμός Απόφασης
1721/2014
ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

Συγκροτήθηκε από το Δικαστή Χαράλαμπο Γεωργακόπουλο, Πρωτοδίκη, που ορίστηκε από την Πρόεδρο του Τριμελούς Συμβουλίου της Διοίκησης του Πρωτοδικείου, και από τη Γραμματέα Διαμάντω Μπίθα.

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριο του, την 22^α Ιανουαρίου 2014, για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

Του ενάγοντος: Σ (ον.) Α (επ.) του Δ, κατοίκου ΠΦ Αττικής, ο οποίος παραστάθηκε στο Δικαστήριο μετά της πληρεξούσιας δικηγόρου του Θεώνης Κάδρα.

Των εναγόμενων: 1) ΚΖ του Π, κατοίκου Αθηνών, 2) ανώνυμης εταιρείας με την επωνυμία «SE Α.Ε.» και το διακριτικό τίτλο «S Α.Ε.», που εδρεύει στο Νέο Ηράκλειο Αττικής, όπως εκπροσωπείται νόμιμα, και 3) ανώνυμης εταιρείας με την επωνυμία «ET Ε Α.Ε.» και το διακριτικό τίτλο «ET Α.Ε.»; που εδρεύει στο Νέο Ηράκλειο Αττικής, όπως εκπροσωπείται νόμιμα, εκ των οποίων ο πρώτος παραστάθηκε στο Δικαστήριο μετά της πληρεξούσιας δικηγόρου του Μαρίας - Ευαγγελίας Χατζηφάνη και η δεύτερη και η τρίτη δια της κοινής πληρεξούσιας δικηγόρου τους Αυγή Νομικού.

Ο ενάγων ζητά να γίνει δεκτή η από 02.05.2013 αγωγή του, που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου τούτου με γενικό αριθμό κατάθεσης 64453/02.05.2013 και αριθμό κατάθεσης δικογράφου 6765/02.05.2013 και προσδιορίσθηκε προς συζήτηση αρχικά για τη δικάσιμο της 25.09.2013, εγγραφείσα στο πινάκιο. Κατά τη δικάσιμο αυτή, η συζήτηση της υπόθεσης αναβλήθηκε για τη δικάσιμο που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας, εν όψει της οποίας η ένδικη αγωγή εγγράφηκε εκ νέου στο πινάκιο.

Κατά την εκφώνηση της υπόθεσης από τη σειρά του σχετικού πινακίου και κατά τη συζήτησή της, οι πληρεξούσιες δικηγόροι των διαδίκων ζήτησαν να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται στα πρακτικά και στις έγγραφες προτάσεις που κατέθεσαν.

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

I. Από τις διατάξεις των άρθρων 1 και 2 του ν. 2121/1993 «πνευματική ιδιοκτησία, συγγενικά δικαιώματα και πολιτιστικά θέματα» συνάγεται ότι το έργο, ως πνευματικό δημιούργημα λόγου, τέχνης ή επιστήμης που εκφράζεται με οποιαδήποτε μορφή προσιτή στις αισθήσεις, προστατεύεται από την πνευματική ιδιοκτησία - που περιλαμβάνει το δικαίωμα της εκμετάλλευσης του (περιουσιακό δικαίωμα) και το δικαίωμα της προστασίας του προσωπικού δεσμού του δημιουργού προς αυτό (ηθικό δικαίωμα) -, εφόσον ανταποκρίνεται στις προϋποθέσεις της γενικής ρήτρας (άρθρο 2 παρ. 1), δηλαδή εφόσον είναι πρωτότυπο. Η «πρωτοτυπία», η έννοια της οποίας δεν προσδιορίζεται γενικά από το νόμο, είναι, κατά τη θεωρία της στατιστικής μοναδικότητας που επικρατεί στη νομολογία, η κρίση ότι κάτω από παρόμοιες συνθήκες και με τους ίδιους στόχους κανένας άλλος δημιουργός, κατά λογική πιθανολόγηση, δεν θα ήταν σε θέση να δημιουργήσει έργο όμοιο ή ότι το έργο παρουσιάζει μία ατομική ιδιομορφία ή ένα ελάχιστο όριο «δημιουργικού ύψους», έτσι ώστε να ξεχωρίζει και να διαφοροποιείται από τα έργα της καθημερινότητας ή από άλλα παρεμφερή γνωστά έργα (βλ. Μαρίνο, Πνευματική Ιδιοκτησία, 2^η έκδοση, Αθήνα - Κομοτηνή 2004, αρ. 145 επ., σελ. 76· ΕφΑΘ 4793/2009, ΔΕΕ 2010, 50 και ΕφΑΘ 2724/2012, ΔΕΕ 2012, 1127). Εξάλλου, στο άρθρο 2 παρ. 1 του παραπάνω νόμου απαριθμούνται εκτενώς, ενδεικτικά, τα πνευματικά δημιουργήματα που εφόσον είναι πρωτότυπα θεωρούνται έργα και είναι αντικείμενα της πνευματικής ιδιοκτησίας, με πρώτα τα «γραπτά κείμενα», κυριότερα είδη των οποίων είναι οι επιστημονικές πραγματείες, κ.λπ. Ακόμα, από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 1 και 6 του ίδιου ως άνω νόμου, ο πνευματικός δημιουργός με τη δημιουργία του έργου αποκτά πρωτογενώς και αυτοδικαίως (χωρίς τυπικές διατυπώσεις) το αποκλειστικό και απόλυτο δικαίωμα της εκμετάλλευσης του έργου (περιουσιακό δικαίωμα) και το δικαίωμα της προστασίας του προσωπικού του δεσμού μ' αυτό (ηθικό δικαίωμα). Η αρχή αυτή ισχύει και όταν το έργο δημιουργείται κατόπιν παραγγελίας ή από μισθωτό στα πλαίσια εξαρτημένης εργασιακής σχέσης, οπότε και πάλι ο εντολοδόχος και ο μισθωτός αποκτούν αυτοδικαίως τα δικαιώματα πνευματικής ιδιοκτησίας στο έργο (βλ. ΠΠρΘεσ/κης 22651/2007, Αρμ. 2008, 1650).

II. Κατά το άρθρο 7 του ν. 2121/1993, τα έργα που προέρχονται από τη δράση περισσότερων φυσικών προσώπων, διακρίνονται σε έργα σύνθετα, έργα συνεργασίας και έργα συλλογικά. Τα σύνθετα έργα, τα οποία μπορεί να προέρχονται από την ένωση δύο ή περισσότερων έργων, είτε διάφορου είδους (λ.χ. το διδακτικό βιβλίο ως συνένωση κειμένου και απεικονίσεων) είτε του ίδιου είδους (λ.χ. κείμενα που γίνονται τμήματα ενός ενιαίου έργου), δεν αναφέρονται μεν από το νόμο ως ιδιαίτερη κατηγορία, θα πρέπει όμως να γίνει δεκτό ότι καλύπτονται από τη γενική ρήτρα. Προστατεύονται τόσο το ενιαίο έργο όσο και τα τμήματα του. Το σύνθετο έργο μπορεί να είναι δημιούργημα ενός φυσικού προσώπου, το οποίο και αποκτά την πνευματική ιδιοκτησία κατά πρωτογενή τρόπο, ή να προέρχεται από τη σύμπραξη περισσότερων προσώπων (σε συνεργασία ή συλλογικά). Ο δημιουργός κάθε έργου - μέρους του σύνθετου

έργου, αν και δεν είναι στην πραγματικότητα συνδημιουργός του σύνθετου έργου, γίνεται ωστόσο συνδικαιούχος της πνευματικής ιδιοκτησίας επί του σύνθετου έργου που δημιουργήθηκε και συγχρόνως αποκλειστικός αρχικός δικαιούχος των δικαιωμάτων στο δικό του έργο - αυτοτελή συμβολή, εφόσον το έργο αυτό επιδέχεται χωριστή εκμετάλλευση (άρθρο 7 παρ. 3 ν. 2121/1993). Οι σχέσεις των συνδικαιούχων του σύνθετου έργου διέπονται από τις διατάξεις της αστικής εταιρείας του ΑΚ ή, αν δεν υπάρχει μεταξύ τους συμβατικός δεσμός, από τις διατάξεις της κοινωνίας του ΑΚ, που έχουν αναλογική εφαρμογή. Στην περίπτωση, εξάλλου, που το σύνθετο έργο δημιουργήθηκε συλλογικά, δηλαδή με τις χωριστές συμβολές περισσότερων προσώπων που δρουν ανεξάρτητα ο ένας από τον άλλο αποβλέποντας στη δημιουργία του έργου με την προσωπική και ανεξάρτητη συμβολή τους (π.χ. εφημερίδες, περιοδικά κλπ.), κάτω όμως από την πνευματική διεύθυνση και τη συντονιστική καθοδήγηση ενός, πρωτογενούς δικαιούχου της πνευματικής ιδιοκτησίας στο σύνθετο συλλογικό έργο, ως όλο, γίνεται (άρθρο 7 παρ. 2) το φυσικό πρόσωπο που το διευθύνει και το συντονίζει, οι δε δημιουργοί των επιμέρους συμβολών γίνονται δικαιούχοι της πνευματικής ιδιοκτησίας της αντίστοιχης συμβολής τους, εφόσον η συμβολή αυτή είναι δεκτική χωριστής εκμετάλλευσης. Έργο συνεργασίας (άρθρο 7 παρ. 1), εξάλλου, θεωρείται το ενιαίο έργο που έχει δημιουργηθεί με την άμεση σύμπραξη και την κοινή πνευματική παραγωγική προσπάθεια δύο ή περισσότερων δημιουργών. Στο ενιαίο έργο η συμβολή κάθε δημιουργού είτε δεν μπορεί να διακριθεί είτε δεν μπορεί να θεωρηθεί αυτοτελής, λόγω του τρόπου που συνδέεται με τις λοιπές συμβολές και της διαμόρφωσης της σε σχέση με την κεντρική ιδέα υπαγωγής των επιμέρους συμβολών σε ένα οργανικό όλο. Προκειμένου περί έργου συνεργασίας αρχικοί συνδικαιούχοι του περιουσιακού και του ηθικού δικαιώματος επ' αυτού είναι όλοι οι συνδημιουργοί του. Ως συνεργασία με την έννοια της διάταξης αυτής νοείται η κοινή προσπάθεια δύο ή περισσότερων προσώπων για τη δημιουργία ενός ενιαίου έργου, π.χ. μουσικοδραματικά έργα όπως η όπερα, επιστημονικά έργα που γράφονται από δύο ή τρεις συγγραφείς (βλ. ΠΠρΘεσ/κης 22651/2007, Αρμ. 2008, 1650). Περαιτέρω, δεν είναι συνεργάτες, ούτε δημιουργοί επιμέρους συμβολών και, συνεπώς, δεν αποκτούν κανένα δικαίωμα επάνω στο έργο, τα πρόσωπα που δίνουν στον δημιουργό κάποιες ιδέες χρήσιμες ως πηγή έμπνευσης, ή αυτά που η εισφορά τους, τους βάζει σε θέση βοηθητική, χωρίς πρωτοβουλία στον πνευματικό τομέα. Δικαίωμα πνευματικής ιδιοκτησίας, άλλωστε, δεν μπορεί να αποκτήσει πρωτογενώς το πρόσωπο που συνέπραξε στη δημιουργία του έργου με την οικονομική και μόνο συμβολή του, όπως όταν το έργο δημιουργήθηκε στα πλαίσια παραγγελίας που στηρίζεται σε σύμβαση έργου ή εντολής. Το πρόσωπο αυτό, «π.χ. εκδότης», μόνο δευτερογενούς δικαιούχος μπορεί να γίνει, με μεταβίβαση των σχετικών εξουσιών από τον πραγματικό δημιουργό του έργου, εκτός αν υπάρχει περίπτωση συνδημιουργίας, ή αν την πρωτοβουλία στον πνευματικό τομέα είχε αποκλειστικά αυτός. Αυτό συμβαίνει όταν η εισφορά του παρουσιάζει δημιουργικό ύφος και συνιστά ουσιαστική επέμβαση στο έργο του

συγγραφέα (βλ. ΕφΑθ 8138/2000, ΔΕΕ 2001, 60 και ΠΠρΑθ 664/2010, ΤΝΠ Νόμος). Και τούτο, διότι η εκδοτική συνεισφορά στη δημιουργία του βιβλίου έχει οργανωτικό, τεχνικό και επιχειρηματικό χαρακτήρα και συντελείται προκειμένου να αξιοποιηθεί η υποχρέωση του εκδότη να καταστήσει το ήδη διαμορφωμένο και ολοκληρωμένο έργο προσιτό στο κοινό. Η εν λόγω συνεισφορά, περιοριζόμενη στη στοιχειοθεσία, τη σελιδοποίηση, τις τυπικές ή επουσιώδεις διορθώσεις του κειμένου και σε κάθε άλλη υλική εργασία που είναι τεχνικά αναγκαία για την εκδοτική αναπαραγωγή του βιβλίου, και αναγόμενη στην εξωτερική διαμόρφωση της έντυπης έκδοσης του έργου, δεν έχει τα κρίσιμα εννοιολογικά στοιχεία της πνευματικής ιδιοκτησίας και δεν μπορεί να αξιολογηθεί ως συνδημιουργική συμμετοχή στην παραγωγή έργου. Στην περίπτωση αυτή ο εκδότης είναι δικαιούχος μόνον του συγγενικού δικαιώματος να επιτρέπει ή να απαγορεύει την αναπαραγωγή για σκοπούς εκμετάλλευσης της στοιχειοθεσίας ως σελιδοποίησης του έργου που εξέδωσε (άρθρ. 1 ν. 2121/1991), το οποίο ασκείται μόνον έναντι του νέου εκδότη του έργου και δεν μπορεί να θίξει τα πνευματικά δικαιώματα των δημιουργών αυτού (άρθρ. 53 ν. 2121/1993, βλ. ΕφΘεσ/κης 1929/2007, Αρμ 2008. 216 και ΠΠρΑθ 664/2010, ό.π).

III. Στο άρθρο 65 του ν. 2121/1993 προβλέπεται ένα πλέγμα αστικών κυρώσεων που ισχύει ενιαία σε κάθε περίπτωση προσβολής της πνευματικής ιδιοκτησίας ή των συγγενικών δικαιωμάτων, χωρίς ν' αποκλείεται η συμπληρωματική εφαρμογή του ΑΚ. Συγκεκριμένα, με το άρθρο 65, ο δημιουργός μπορεί να εγείρει αναγνωριστική αγωγή του δικαιώματος του, αγωγή για άρση της προσβολής και παράλειψη αυτής στο μέλλον, αγωγή για απόδοση του αδικαιολογήτου πλουτισμού, αγωγή για απόδοση του κέρδους και αγωγή για αποζημίωση και χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης. Ειδικότερα, η προσβολή απόλυτου και αποκλειστικού δικαιώματος, όπως το δικαίωμα της πνευματικής ιδιοκτησίας, συνιστά πράξη παράνομη και, εφόσον γίνεται υπαίτια, συνιστά αδικοπράξια, επειδή ενέχει αφ' εαυτής εναντίωση προς την αποκλειστική εξουσία του δικαιούχου. Δηλαδή, το γεγονός της επέμβασης δημιουργεί και την παράνομη πράξη κατ' άρθρο 914 ΑΚ και την ειδική διάταξη του άρθρου 65 του ν. 2121/1993. Γενικά, ως παράνομη προσβολή ισχύει κάθε πράξη που επεμβαίνει στις εξουσίες (ηθικές ή περιουσιακές) του δημιουργού και γίνεται χωρίς την άδεια του, χωρίς να συντρέχει άλλος λόγος που αίρει τον παράνομο χαρακτήρα της προσβολής. Το άρθρο 65 του ν. 2121/1993 αποτελεί ειδική διάταξη σε σχέση με το άρθρο 914 ΑΚ, το οποίο εφαρμόζεται, όπου η ως άνω ειδική διάταξη αφήνει κενά και στον βαθμό που δεν είναι ασυμβίβαστη η ανάλογη εφαρμογή με το νομοθετικό πνεύμα που διέπει τις διατάξεις των άρθρων 63 επ. του ν. 2121/1993. Η υπαιτιότητα απαιτείται μόνο για την αξίωση αποζημίωσης, ενώ η ίδια η πράξη της προσβολής συνεπάγεται και το παράνομο (βλ. ΕφΑθ 2724/2012, ΤΝΠ Νόμος). Περαιτέρω, σε περίπτωση προσβολής των ηθικών εξουσιών που παρέχει το δικαίωμα, ο δικαιούχος μπορεί, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 65 παρ. 1 και 2 του ν. 2121/1993 (και χωρίς επικουρική εφαρμογή των άρθρων 57 και 60 του ΑΚ) να ζητήσει την

αναγνώριση του δικαιώματος του, την άρση της προσβολής και την παράλειψή της στο μέλλον, εφόσον δε η προσβολή έγινε υπαιτίως, αποκατάσταση της ηθικής βλάβης, επικαλούμενος και αποδεικνύοντας στην περίπτωση αυτή: α) το γεγονός ότι είναι φορέας του δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας, β) την πράξη προσβολής των ηθικών εξουσιών, γ) την υπαιτιότητα του δράστη και δ) την έκταση της ηθικής ζημίας η οποία είναι ανάλογη προς τη βαρύτητα της προσβολής. Συναφώς, πρέπει να σημειωθεί ότι, μετά το ν. 2121/1993, το ηθικό δικαίωμα είναι ανεξάρτητο από το δικαίωμα της προσωπικότητας, η δε προσβολή του δεν αποτελεί πλέον και προσβολή αυτής. Συνεπώς, δεν είναι δυνατή η επικουρική εφαρμογή του άρθρου 57 του ΑΚ σε προσβολή ηθικού δικαιώματος, χωρίς ν' αποκλείεται η παράλληλη άσκηση απαιτήσεων από τη διάταξη αυτή, όταν συντρέχουν οι προϋποθέσεις εφαρμογής της, δηλαδή στις περιπτώσεις όπου δεν συντρέχει προσβολή του ηθικού δικαιώματος, αλλά μόνο της προσωπικότητας (βλ. ΕφΘεσ/κης 2165/2011, ΔΙΜΕΕ 2012, 68). Επιπρόσθετα, ως προσβολή ισχύει κάθε πράξη που επεμβαίνει στις εξουσίες (ηθικές και περιουσιακές) του δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας, εφόσον η πράξη αυτή γίνεται χωρίς την άδεια του υποκειμένου της πνευματικής ιδιοκτησίας και δεν συντρέχουν λόγοι άρσης του παρανόμου (συναίνεση του δημιουργού, συμβατικός περιορισμός και, θεωρητικώς, άμυνα). Το εύρος του περιουσιακού και ηθικού δικαιώματος κρίνεται με βάση τα άρθρα 3, 4 και 6 του ν. 2121/1993. Η προσβολή της πνευματικής ιδιοκτησίας υπάρχει στο ίδιο ακριβώς πεδίο στο οποίο κινείται η αποκλειστική εκμετάλλευση του έργου, έτσι ώστε το δικαίωμα αναπαραγωγής π.χ. να προσβάλλεται από εκείνον μόνον ο οποίος αναπαράγει χωρίς άδεια το έργο, το δικαίωμα αποκλειστικής θέσης σε κυκλοφορία να προσβάλλεται από εκείνον που θέτει το έργο σε κυκλοφορία κ.ο.κ. Η κλασική πάντως μορφή προσβολής της πνευματικής ιδιοκτησίας (αλλά και των συγγενικών δικαιωμάτων) είναι η ανάληψη ξένου έργου, είτε πρόκειται για πιστή αναπαραγωγή του είτε για αναπαραγωγή του με αποκλίσεις και τροποποιήσεις (διασκευή, βλ. ΠΠρΘεσ/κης 22651/2007, Αρμ. 2008, 1650).

IV. Το άρθρο 681Δ ΚΠολΔ, που προστέθηκε με το άρθρο 9 παρ. 10 του ν. 2145/1993 και τροποποιήθηκε με το άρθρο 4 παρ. 12 του ν. 2328/1995, ορίζει στην παρ. 1 ότι: «κατά την ειδική διαδικασία των άρθρων 666 παρ. 1, 667, 670, 671 παρ. 1 έως 3, 672 και 673-676 δικάζονται από το καθ' ύλην αρμόδιο δικαστήριο οι πάσης φύσεως διαφορές που αφορούν σε αποζημιώσεις οποιασδήποτε μορφής περιουσιακής ζημίας ή ηθικής βλάβης, που προκλήθηκε διά του Τύπου, ή με ραδιοφωνικές ή τηλεοπτικές εκπομπές, ως και οι συναφείς προς αυτές αξιώσεις προστασίας της προσωπικότητας των προσβληθέντων». Επίσης, το άρθρο μόνο του ν. 1178/1981 (όπως αυτό τροποποιήθηκε με τους ν. 1738/1987, 1941/1991, 2243/1994 και 2328/1995), το οποίο αφορά δημοσιεύματα σε εφημερίδες και περιοδικά και στο οποίο υπάγονται και οι τηλεοπτικοί και ραδιοφωνικοί σταθμοί σύμφωνα με το άρθρο 4 παρ. 10 ν. 2328/1995, ορίζει στην παρ. 1 ότι: «Ο ιδιοκτήτης παντός εντύπου υποχρεούται εις πλήρη αποζημίωσιν δια την παρόνομον περιουσιακήν ζημίαν ως και εις χρηματικήν ικανοποίησιν δια την ηθικήν βλάβην, αι οποίαι υπαιτίως

επροξενήθησαν δια δημοσιεύματος θίγοντος την τιμήν ή την υπόληψιν παντός ατόμου, έστω και αν η κατά το άρθρον 914 του ΑΚ υπαιτιότης, ή κατά το άρθρον 919 του ΑΚ πρόθεσις και ή κατά το άρθρον 920 του ΑΚ γνώσις ή υπαίτιος άγνοια συντρέχη εις τον συντάκτην του δημοσιεύματος ή, εάν ούτος είναι άγνωστοι, εις τον εκδότην ή τον διευθυντήν συντάξεως του εντύπου», και στην παρ. 4 ότι: «Οι κατά το άρθρο αυτό απαιτήσεις, εφόσον δεν προβλέπεται ειδικότερη ρύθμιση στον παρόντα νόμο, εκδικάζονται κατά τη διαδικασία των άρθρων 663 επ. ΚΠολΔ». Η ευρύτητα με την οποία έχει διατυπωθεί η πρώτη των ανωτέρω διατάξεων, καθιστά σαφές ότι στην καθοριζόμενη απ' αυτήν ειδική διαδικασία των άρθρων 666 επ. ΚΠολΔ υπάγονται όλες ανεξαιρέτως οι διαφορές που σχετίζονται με την αποκατάσταση οποιασδήποτε μορφής περιουσιακής ζημίας ή με την επιδίκαση χρηματικής ικανοποίησης λόγω ηθικής βλάβης, καθώς και οι αξιώσεις προστασίας των ατόμων εκείνων η περιουσία ή η προσωπικότητα των οποίων προσβλήθηκε από δημοσίευμα ή τηλεοπτική ή ραδιοφωνική εκπομπή του έντυπου ή ηλεκτρονικού Τύπου. Έτσι, αφού ο νόμος δεν διακρίνει, εναγόμενος μπορεί να είναι οποιοδήποτε πρόσωπο του οποίου η εκδηλωθείσα συμπεριφορά ή οποιαδήποτε συμμετοχική δράση οδήγησε στην πρόκληση προσβολής της προσωπικότητας του ενάγοντος (βλ. ΑΠ 149/2001, ΕλλΔνη 42, 1562) και όλες οι προεκτεθείσες διαφορές δικάζονται από το κατά τα άρθρα 14 και 18 ΚΠολΔ καθ' ύλην αρμόδιο δικαστήριο (βλ. ΠΠρΠειρ 27/2009, ΔιΜΕΕ 2009, 65). Περαιτέρω, αν η συμπεριφορά του δράστη η συνιστάμενη στην προσβολή της προσωπικότητας του ενάγοντος έχει εκδηλωθεί με διαφορετικούς τρόπους, ώστε να γεννώνται διαφορετικής φύσης διαφορές από κάθε επιμέρους προσβολή τις οποίες η δικονομία υπάγει σε διαφορετικό είδος διαδικασίας (όπως από προσβολές δια εφημερίδων ή περιοδικών, που γεννούν διαφορές υπαγόμενες στην ειδική διαδικασία του αρ. 681 Δ' ΚΠολΔ και προσβολές από αποστολή επιστολών ή κατάθεση έγκλησης, που γεννούν διαφορές υπαγόμενες στην τακτική διαδικασία των αρ. 208 επ. ΚΠολΔ), ο ενάγων δεν δύναται να εισάγει προς ενιαία κρίση τις διαφορές αυτές, καθώς ο δικαστής δεσμεύεται από το νόμο να τις κρίνει σε διαφορετική διαδικασία, και, ως εκ τούτου, σε περίπτωση σώρευσης τους σε ένα δικόγραφο, οφείλει να τις χωρίσει (άρθρο 218 ΚΠολΔ). Και το χωρισμό, όμως, αυτό το δικαστήριο μπορεί να το διατάξει, μόνον εάν η αγωγή περιέχει ορισμένο αίτημα για το κάθε επιμέρους είδος προσβολών που δικάζονται με διαφορετική διαδικασία (βλ. άρθρο 216 παρ. 1γ' ΚΠολΔ). Αλλιώς, εάν δηλαδή υπάρχει ενιαίο αίτημα χρηματικής ικανοποίησης ή αποζημίωσης από οποιαδήποτε αιτία για όλες τις διαφορές, το δικαστήριο δεν δύναται να χωρίσει αυτές, αλλά ελλείψει ορισμένου αιτήματος κατ' είδος διαφοράς, απορρίπτει την αγωγή στο σύνολό της λόγω αοριστίας, ως απαράδεκτη σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 111 παρ. 2, 216 παρ. 1 στοιχ. γ' και 118 στοιχ. 4 του ΚΠολΔ (βλ. ΠΠρΠειρ 27/2009, ό.π. και ΠΠρΑΘ 280/2004, ΝοΒ 2004, 1003).

Στην προκειμένη περίπτωση, με την κρινόμενη αγωγή του, όπως το περιεχόμενο της εκτιμάται από το παρόν Δικαστήριο ο ενάγων εκθέτει ότι είναι

ιστορικός, με προπτυχιακές και μεταπτυχιακές σπουδές στο Τμήμα Ιστορίας και Αρχαιολογίας του Πανεπιστημίου Αθηνών, ασχολούμενος κατ' επάγγελμα με τη συγγραφή κειμένων με ιστορικό περιεχόμενο για λογαριασμό ιστορικών περιοδικών. Ότι, ειδικότερα, η συνεργασία του με τον εκδότη του εκάστοτε ιστορικού περιοδικού έγκειται στην παραγγελία από τον τελευταίο ενός κειμένου για μια συγκεκριμένη ιστορική περίοδο, το οποίο, εμπεριέχοντας κρίσεις και ανάλυση των αντίστοιχων ιστορικών γεγονότων, αποτελεί κατά κανόνα πρωτότυπο πνευματικό δημιούργημα του γραπτού λόγου, και στην από τον ίδιο παράδοση αυτού (του κειμένου) εντός ταχθείσας προθεσμίας, έναντι κατ' αποκοπή ορισθείσας και καταβληθείσας αμοιβής, με συνέπεια ο εκδότης να αποκτά το δικαίωμα δημοσίευσης του στο έντυπο με ιστορικό περιεχόμενο που εκδίδει. Ότι στα πλαίσια της συγκεκριμένης δράσης, που δεν είναι πάγια αλλά ευκαιριακή εξαρτώμενη από ακανόνιστες χρονολογικά παραγγελίες εκδοτών ιστορικών περιοδικών, στα τέλη του έτους 2010 συμφώνησε με τους υπευθύνους έκδοσης του ιστορικού περιοδικού «Ε - Ι», που τότε διέθετε ως ένθετο η καθημερινή εφημερίδα «Ε», να συγγράψει ένα άρθρο για το τεύχος που θα εκδιδόταν για τον Πελοποννησιακό Πόλεμο με θέμα τον Ιωνικό Πόλεμο, δηλαδή τα γεγονότα που έλαβαν χώρα κατά την ιστορική περίοδο που ακολουθεί τη Σικελική Εκστρατεία και εκτείνεται ως τη ναυμαχία στους Αιγός Ποταμούς. Ότι εκπόνησε το συγκεκριμένο έργο, στηριχθείς στη διπλωματική του εργασία των μεταπτυχιακών του σπουδών με θέμα «Το Ολιγαρχικό Πραξικόπημα του 411 π.Χ. στην Αθήνα», έναντι καταβληθείσας αμοιβής 500€ (συμπεριλαμβανομένου Φ.Π.Α.), και παρέδωσε στους υπευθύνους έκδοσης του ως άνω περιοδικού άρθρο του με τίτλο «Ο Ιωνικός Πόλεμος», το οποίο δημοσιεύθηκε στις σελ. 131 έως 170 του τεύχους Ιανουαρίου του 2011 με θέμα «Ο Πελοποννησιακός Πόλεμος - Η Μάχη των Μαχών στον ελληνικό κόσμο» και συγκεντρώνει τα χαρακτηριστικά προστατευόμενου κατά το νόμο πρωτότυπου έργου που ειδικώς αναφέρονται στο αγωγικό κείμενο. Ότι την Κυριακή 24 Φεβρουαρίου 2013 κυκλοφόρησε με την έντυπη έκδοση της εφημερίδας «ΤΚ», ιδιοκτησίας της τρίτης εναγόμενης, το υπ' αριθμ. #9 τεύχος του ένθετου περιοδικού «ΕΙ» ιδιοκτησίας της δεύτερης εναγόμενης, με τίτλο «Πελοποννησιακός Πόλεμος - Ο πρώτος "εμφύλιος" των Ελλήνων», το οποίο την επόμενη ημέρα διατέθηκε και σε ηλεκτρονική μορφή (αρχείο pdf) μέσω της ιστοσελίδας της εφημερίδας «ΕΤ» www.....gr, ιδιοκτησίας της τρίτης εναγόμενης. Ότι στο συγκεκριμένο τεύχος είχε περιληφθεί άρθρο με τίτλο «Από τον πόλεμο της Ιωνίας έως την τελική συνθηκολόγηση της Αθήνας» με αναφερθέντα συγγραφέα τον πρώτο εναγόμενο, το οποίο κατά το μεγαλύτερο μέρος του, και συγκεκριμένα από τη σελίδα 121 έως και τη σελίδα 151, αποτελούσε πιστή, λέξη προς λέξη, αντιγραφή του προαναφερόμενου άρθρου του ίδιου (του ενάγοντος), που είχε δημοσιευθεί στο τεύχος του περιοδικού «Ε - Ι» του Ιανουαρίου του 2011. Ότι για αυτή την αντιγραφή ο ίδιος (ο ενάγων) ουδεμία ενημέρωση είχε, ούτε είχε χορηγήσει σχετική άδεια. Ότι στην ενέργεια του αυτή να αντιγράψει την πρωτότυπη συμβολή του στο τεύχος του περιοδικού «Ε - Ι» του Ιανουαρίου του 2011 με τίτλο «Ο Ιωνικός Πόλεμος»,

παραθέτοντας δικό του κείμενο μόνο τεσσάρων σελίδων στο τέλος και υπογράφοντας το ως άνω επίμαχο άρθρο στο τεύχος υπ' αριθμ. #9 του περιοδικού «ΕΙ» ως συγγραφέας του, ο πρώτος εναγόμενος προέβη από πρόθεση, καθώς γνώριζε τόσο την ύπαρξη της προαναφερόμενης διπλωματικής εργασίας του και την προγενέστερη έκδοση της επίμαχης συμβολής του, αφού ήταν προσωπικός του φίλος και συνάδελφος, αλλά και επιστημονικός υπεύθυνος του προαναφερόμενου τεύχους του περιοδικού «Ε - Ι», δηλαδή αρμόδιος για τη δομή και οργάνωση της ύλης του περιοδικού και για τον επιστημονικό έλεγχο των δημοσιευθέντων άρθρων. Ότι με την ως άνω δόλια πράξη του ο πρώτος εναγόμενος προσέβαλε τις περιουσιακές εξουσίες αναπαραγωγής και διανομής στο κοινό της, έχοντας αυτόνομο και διακριτό χαρακτήρα, συμβολής του με τίτλο «Ο Ιωνικός Πόλεμος», και αφετέρου τις ηθικές εξουσίες επιλογής του τρόπου δημοσίευσης του συγκεκριμένου έργου και της αναγνώρισης της πατρότητας του σε αυτό. Ότι στην ως άνω προσβολή συνέπραξαν υπαιτίως, και δη από αμέλεια, και οι λοιπές δύο εναγόμενες εταιρείες, καθώς: α) η δεύτερη εναγόμενη, μέσω των αρμοδίων οργάνων της, όφειλε να ελέγξει αν το άρθρο που παρήγγειλε στον πρώτο εναγόμενο για το περιοδικό «ΕΙ» ιδιοκτησίας της προσέβαλε τα δικαιώματα πνευματικής ιδιοκτησίας άλλου, λαμβάνοντας υπόψη ότι ο εκδότης φέρει τον κίνδυνο του έργου που εκδίδει και, συμφυώς, οφείλει να είναι προσεκτικός και να τηρεί μηχανισμό που να διασφαλίζει το σεβασμό της πνευματικής ιδιοκτησίας τρίτων, αλλά και ότι οι επιμελητές της έκδοσης του επίμαχου τεύχους υπ' αριθμ. #9 του προαναφερόμενου περιοδικού, κκ. ΑΨ και ΒΛ, ήτοι οι ίδιοι που είχαν και την επιμέλεια έκδοσης του περιοδικού του τεύχους του περιοδικού «Ε - Ι» του Ιανουαρίου του 2011, όπου ο ίδιος (ο ενάγων) είχε δημοσιεύσει το προσβληθέν έργο του με τίτλο «Ο Ιωνικός Πόλεμος», άλλως τούτη όφειλε, στα πλαίσια άσκησης του σκοπού της, και εκ της θέσης και του ρόλου της ως εκδότριας, να ελέγξει αν το κείμενο του εξωτερικού συνεργάτη της αποτελούσε κείμενο προστατευόμενο από την πνευματική ιδιοκτησία, άλλως επειδή αυτή, κατά το άρθρο μόνο του ν. 1178/1981 υπέχει αντικειμενική ευθύνη για τις άδικες πράξεις των οργάνων - αρθρογράφων της που προσβάλλουν την τιμή, την υπόληψη και την προσωπικότητα τρίτων, νοούμενης ως τέτοια εν προκειμένω της προσβολής του ηθικού δικαιώματος του ίδιου (του ενάγοντος), και β) η τρίτη εναγόμενη, ως επαγγελματίας, όφειλε να διαθέτει κατάλληλο σύστημα που να της επιτρέπει τον έλεγχο εκκαθάρισης των πνευματικών δικαιωμάτων του υλικού που διανέμει ή να ζητήσει να της χορηγηθεί τουλάχιστον σχετική γραπτή βεβαίωση προς τούτο από τη συνεργάτιδά - ομόδικο της εταιρεία, και, σε κάθε περίπτωση, ως προστήσασα την τελευταία στην έκδοση εντύπων ευθύνεται αντικειμενικά για την αποκατάσταση κάθε είδους ζημίας και ηθικής βλάβης που αυτή προκαλεί στο πλαίσιο της συγκεκριμένης επιχειρηματικής της δράσης. Ότι, συνεκδοχικά, και οι τρεις εναγόμενοι, δρώντας εξ υπαιτιότητας προσέβαλαν, με παράλληλες πράξεις και παραλείψεις τους, παράνομα το απόλυτο δικαίωμα πνευματικής ιδιοκτησίας του επί της ως άνω ένδικης συμβολής και υποχρεούνται συναφώς, εις ολόκληρον ο καθένας, να του

καταβάλουν, αφενός, ως αποζημίωση για την περιουσιακή ζημία που υπέστη, το διπλάσιο της συνήθους αμοιβής των 500 € (συμπεριλαμβανομένου Φ.Π.Α.) που ο ίδιος θα ελάμβανε για την κατά παραγγελία συγγραφή για ιστορικό περιοδικό ενός κειμένου παρεμφερούς σε έκταση και υφή με το ενδίκως προσβληθέν, ήτοι 1.000 €, και αφετέρου το ποσό των 30.000 € ως χρηματική ικανοποίηση για την ηθική βλάβη που πράγματι δοκίμασε από την ένδικη αδικοπραξία τους, συνειδητοποιώντας ότι το έργο του είχε καταστεί αντικείμενο λογοκλοπής από ένα φίλο και συνάδελφο και ότι, συναφώς, είχε υποστεί βαρύ πλήγμα η φήμη και η επαγγελματική του υπόληψη ως ιστορικού, εξειδικευμένου μάλιστα στην ιστορική περίοδο του Πελοποννησιακού Πολέμου την εγκείμενη στο μετά τη Σικελική Εκστρατεία χρονικό διάστημα. Ότι, επιπλέον, αμέσως μετά τη γνώση της ένδικης προσβολής, αυτός (ο ενάγων) απέστειλε σε άπαντες τους αντιδίκους του την από 01.04.2013 εξώδικη διαμαρτυρία και πρόσκληση, που τους επιδόθηκε την 04.04.2013 και με την οποία τους κάλεσε να άρουν και να παραλείψουν στο μέλλον την ένδικη προσβολή, καθώς και να του καταβάλουν το προαναφερόμενο ποσό των 30.000€ ως χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης, λαμβάνοντας την από 11.04.2013 κοινή εξώδικη απάντηση των δύο εν προκειμένω εναγόμενων εταιρειών, με την οποία αυτές αρνήθηκαν τη γνώση και, συναφώς, την υπαιτιότητά τους για την ένδικη προσβολή και δεσμεύθηκαν ότι θα απέσυραν από την κυκλοφορία το ως άνω τεύχος του περιοδικού «ΕΙ» και θα «κατέβαζαν» το επίμαχο άρθρο του πρώτου εναγόμενου από την ιστοσελίδα τους στο διαδίκτυο. Με βάση τα ανωτέρω πραγματικά περιστατικά δε, ο ενάγων, ύστερα από παραδεκτή, με δήλωση της πληρεξούσιας δικηγόρου του στο ακροατήριο που καταχωρήθηκε στα πρακτικά και επαναλαμβάνεται στις έγγραφες προτάσεις του (άρθρα 223, 294 εδ. α', 295 παρ. 1 και 297 ΚΠολΔ), παραίτηση του από τα αιτήματα αναγνώρισης του πνευματικού του δικαιώματος επί του ιστορικού άρθρου με τίτλο «Ο Ιωνικός Πόλεμος», παύσης της ένδικης προσβολής, παράλειψης της στο μέλλον και απειλής χρηματικής ποινής 1.500 € και προσωπικής κράτησης επτά μηνών για κάθε παραβίαση της εκδοθησόμενης απόφασης, ζητά, όπως το αιτητικό της ένδικης αγωγής εκτιμάται: α) να υποχρεωθούν οι εναγόμενοι να της καταβάλουν, εις ολόκληρον ο καθένας, ως αποζημίωση, το διπλάσιο της συνήθους αμοιβής για την εκμετάλλευση του έργου του, που ανέρχεται στο ποσό των 1.000 €, με το νόμιμο τόκο επιδικίας από την επίδοση της αγωγής μέχρι και την πλήρη εξόφληση, και το ποσό των 30.000 € ως χρηματική ικανοποίηση για την ηθική βλάβη που υπέστη από την ένδικη αδικοπραξία, με το νόμιμο τόκο υπερημερίας από την 04.04.2013, οπότε επιδόθηκε σε άπαντες τους αντιδίκους η, εμπειρέχουσα σαφή και ειδική όχληση για την καταβολή του συγκεκριμένου ποσού, από 01.04.2013 εξώδικη δήλωση του, άλλως με το νόμιμο τόκο επιδικίας από την επίδοση του κρινόμενου εισαγωγικού δικογράφου έως και την ολοσχερή εξόφληση, β) να κηρυχθεί η απόφαση που θα εκδοθεί προσωρινά εκτελεστή και γ) να καταδικασθούν οι αντίδικοι του στη δικαστική του δαπάνη.

Με αυτό το περιεχόμενο και με αυτά τα αιτήματα, η υπό κρίση αγωγή παραδεκτά εισάγεται ενώπιον του καθ' ύλη [άρθρα 7, 8, 9, 14 παρ. 2 του ΚΠολΔ, όπως οι διατάξεις των άρθρων 9 και 14 παρ. 2 ισχύουν και εφαρμόζονται μετά την αντικατάστασή τους με τα αρ. 1 και 2 του ν. 3994/2011, αντίστοιχα, ο οποίος ετέθη σε εφαρμογή (σύμφωνα με τη διάταξη του αρ. 77 παρ. 1 του ίδιου) από τη δημοσίευσή του στην ΕτΚ την 25.07.2011 (ΦΕΚ Α' 165/25.07.2011)], δηλαδή πριν από την άσκηση της ένδικης αγωγής (η οποία κατατέθηκε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου τούτου την 02.05.2013), και όπως η διάταξη του αρ. 14 παρ. 2 ισχύει και μετά τη δεύτερη κατά σειρά τροποποίησης της με το αρ. 6 παρ. 1 του ν. 4055/2012 (ΦΕΚ Α' 51/12.03.2012), που τέθηκε σε ισχύ πριν από τον ως άνω χρόνο άσκησης της επίδικης αγωγής, ήτοι την 02.04.2012, σύμφωνα με τα άρθρα του υπ' αριθμούς 110 και 113] και κατά τόπο [άρθρα 22, 25 παρ. 2 και 37 παρ. 1 του ΚΠολΔ, 3 παρ. 26α του ν. 2479/1997 και 6 έως 10 του ν. 2943/2001, σε συνδυασμό με την Απόφαση του Γενικού Γραμματέα του Υπουργείου Δικαιοσύνης 50726/2006 (Φ.Ε.Κ. Β' 739/20.6.2006)] αρμόδιου παρόντος δικαστηρίου, για να δικασθεί κατά την προκείμενη τακτική διαδικασία (αρ. 208 επ. ΚΠολΔ), και είναι παραδεκτή, ιδίως δε επαρκώς ορισμένη, αφού διαλαμβάνει όλα τα απαραίτητα κατ' αρ. 216 ΚΠολΔ στοιχεία σχετικά με τους όρους και τις συνθήκες επέλευσης της ένδικης προσβολής και τη συνευθύνη και των δύο εναγόμενων εταιρειών, και, ειδικότερα, εξειδικευμένη αναφορά των παραμέτρων πρωτοτυπίας του άρθρου του ενάγοντος με τίτλο «Ο Ιωνικός Πόλεμος», τα στοιχεία του τεύχους του περιοδικού «Ε - Ι», όπου πρωτοδημοσιεύθηκε, τα σημεία της αντιγραφής του από τον πρώτο εναγόμενο στο τεύχος υπ' αριθμ. #9 του περιοδικού «ΕΙ» και τους όρους αμελούς συμπεριφοράς και της δεύτερης και της τρίτης των εναγόμενων εταιρειών, με μνεία της από αυτές μη εγκαθίδρυσης προληπτικού ελέγχου των δημοσιευόμενων από τις ίδιες πνευματικών έργων, μη απαιτούμενης σχετικά αναλυτικής περιγραφής του μηχανισμού αυτού, αλλά και της αντικειμενικής ευθύνης της πρώτης από αυτές βάσει του ν. 1178/1981 και της δεύτερης από αυτές ως προστήσασας την πρώτη. Ως εκ τούτου, ο κοινός με αντίθετο περιεχόμενο αρνητικός του ορισμένου της αγωγής ισχυρισμός των δυο εναγόμενων εταιρειών, πρέπει να απορριφθεί ως ουσία αβάσιμος. Εν τούτοις, απαράδεκτη λόγω αοριστίας τυγχάνει η επίκληση της διάταξης του άρθρου μόνου του ν. 1178/1981 ως επικουρικής βάσης για τη θεμελίωση ευθύνης της δεύτερης εναγόμενης εκδότριας του προαναφερόμενου περιοδικού «ΕΙ». Και τούτο διότι, σύμφωνα με τα εκτιθέμενα στην υπό στοιχείο IV μείζονα πρόταση της παρούσας, η, ακόμα και επικουρική, έδραση από τον ενάγοντα της υποχρέωσης της δεύτερης εναγόμενης προς, εις ολόκληρον με τους ομοδίκους της, καταβολή στον ίδιο του ποσού των 1.000 € ως αποζημίωσης και του ποσού των 30.000 € ως χρηματικής ικανοποίησης λόγω ηθικής βλάβης (πέραν της νομικής αβασιμότητάς της, λόγω της μη επίκλησης από τον εν προκειμένω επιτιθέμενο διάδικο πραγματικών περιστατικών πρόσθετων της προσβολής

του ηθικού δικαιώματος του πνευματικής ιδιοκτησίας, ως απαιτείται για τη συμπληρωματική εφαρμογή του αρ. 57 ΑΚ, βλ. την υπό στοιχείο ΙΙΙ νομική σκέψη της παρούσας), εισάγει διαφορά εκδικαζόμενη από το Δικαστήριο τούτο όχι κατά την προκείμενη τακτική διαδικασία, αλλά κατά την ειδική διαδικασία του άρθρου 681Δ' ΚΠολΔ, μη υφιστάμενης συναφώς δικονομικής δυνατότητας χωρισμού των ως άνω ενδίκων κυρίων αγωγικών αιτημάτων σε σχέση με τη συγκεκριμένη βάση κατ' αρ. 218 παρ. 2 ΚΠολΔ, ένεκα αοριστίας τούτων, οφειλόμενης στον ενιαίο χαρακτήρα τους. Περαιτέρω, η ένδικη αγωγή είναι και νόμω βάσιμη, στηριζόμενη στις διατάξεις των άρθρων 1, 2 παρ. 1, 3 παρ. 1 περ. α', γ', δ', η' και 2, 4 παρ. 1 περ. β', γ' και 3, 6, 7 παρ. 2, 10 παρ. 1 και 2, 29 παρ. 1, 33 παρ. 1 και 2, 63Β και 65 παρ. 2 του ν. 2121/1993, 287, 297 έως 299, 340, 345, 346 (όπως ισχύει μετά την αντικατάστασή του με το άρθρο 2 του ν. 4055/2012), 914, 922, 926 και 932 του ΑΚ, 74, 75 παρ. 1, 176, 191 παρ. 2, 218 παρ. 1, 219 παρ. 1, 907 και 908 παρ. 1 περ. γ' και δ' του ΚΠολΔ, εκτός από τον ισχυρισμό ότι η δημοσίευση από τον πρώτο εναγόμενο, υπό το όνομά του, ως συμβολής στο τεύχος υπ' αρ. #9 του ιστορικού περιοδικού «ΕΙ», του επίμαχου άρθρου του ενάγοντος υπό τον τίτλο «Ο Ιωνικός Πόλεμος», που είχε δημοσιευθεί προγενέστερα με τον ίδιο τρόπο, ήτοι ως συμβολή στο τεύχος του Ιανουαρίου του 2011 στο ιστορικό περιοδικό «Ε - Ι», συνιστά προσβολή της εξουσίας του ηθικού πνευματικού δικαιώματος του ενάγοντος του αρ. 4 παρ. 1 περ. α' του ν. 2121/1993, με αντικείμενο τη δημοσίευση του έργου στο κοινό, καθώς η συγκεκριμένη εξουσία καλύπτει μόνο κάθε νέα δημοσίευση του αυτού έργου, που λαμβάνει χώρα με νέα μορφή και με διαφορετικό τρόπο (με το δημιουργό να μπορεί να επικαλεστεί απέναντι σε παράνομες δημοσιεύσεις του έργου του υπό την αυτή μορφή μόνο προσβολή των περιουσιακών του εξουσιών, βλ. σχετικά ΑΠ 1010/2002, ΕλλΔνη 2003; 1357· ΠΠρΑΘ 1669/2003, ΤΝΠ Νόμος και Παπαδοπούλου, σε Κοτσίρη/Σταματούδη, Ερμ. ν. 2121/1993, αρ. 4, παρ. 48-49, σελ. 150-151). Κατόπιν των ανωτέρω, επομένως, πρέπει η προκείμενη αγωγή, κατά το μέρος της που κρίθηκε παραδεκτή και νόμω βάσιμη, να ερευνηθεί περαιτέρω και ως προς την ουσιαστική της βασιμότητα, δεδομένου ότι καταβλήθηκε το αναλογούν στο καταψηφιστικό χρηματικό αντικείμενο της τέλος δικαστικού ενσήμου με τις νόμιμες προσαυξήσεις υπέρ τρίτων (βλ. τα υπ' αρ. 212795, 212796 και 377153 παράβολα αγωγόσημου σειράς Α', με τα σε αυτά επικολλημένα ένσημα υπέρ του Ε.Τ.Α. Α. - Τ.Π.Δ.Α., και το υπ' αρ. 715688/27.01.2014 δικαστικό ένσημο του Ε.Τ.Α.Α. - Τ.Α.Ν.) και προσκομίζεται το υπ' αρ. 36219104 γραμμάτιο προκαταβολής εισφορών στο Δ.Σ.Α. της παρασταθείσας πληρεξούσιας δικηγόρου του ενάγοντος, Θεώνης Κάδρα (αρ. 61 παρ. 4 ν. 4194/2013 περί Κώδικα Δικηγόρων).

Αμυνόμενος στην ένδικη αγωγή ο πρώτος εναγόμενος, με δήλωση της πληρεξούσιας δικηγόρου του στο ακροατήριο (ήτοι της δικηγόρου Αθηνών Μαρίας - Ευαγγελίας Χατζηφάνη, για το παραδεκτό της παράστασης της οποίας προσκομίζεται το υπ' αρ. 19210829 γραμμάτιο προκαταβολής εισφορών του Δ.Σ.Α., κατά το αρ. 61 παρ. 4 του ν. 4194/2013 «περί Κώδικα Δικηγόρων»), που καταχωρήθηκε στα πρακτικά και αναπτύσσεται αναλυτικά

στις έγγραφες νόμιμα κατατεθείσες προτάσεις του, συνομολογεί με την ένδικη αντιγραφή, αλλά κατά τα λοιπά αρνείται αιτιολογημένα αυτή (την αγωγή), εκθέτοντας: α) ότι το επίμαχο άρθρο του ενάγοντος με τον τίτλο «Ο Ιωνικός Πόλεμος» δεν αποτελεί πρωτότυπο πνευματικό δημιούργημα του λόγου, αλλά ένα εκλαϊκευμένο κείμενο που σκοπό έχει να ενημερώσει το ευρύ αναγνωστικό κοινό, χωρίς να κουράσει με λεπτομέρειες και να μεταφέρει τις σύγχρονες κρατούσες επιστημονικές απόψεις για τα γεγονότα του Πελοποννησιακού Πολέμου από τη Σικελική Εκστρατεία έως της ναυμαχία στους Αιγός Ποταμούς, β) ότι ο ίδιος στερείται της οποιασδήποτε μορφής υπαιτιότητας για την ένδικη αντιγραφή, καθώς γνώριζε τον αντίδικο του και το ως άνω επίμαχο έργο του, αφού, ως επιστημονικός υπεύθυνος του περιοδικού «Ε - Ι», τον είχε προτείνει στην εφημερίδα «Ε» για να συμμετάσχει στο τεύχος του Ιανουαρίου του 2011, στο οποίο δημοσιεύθηκε το ως άνω άρθρο του, και τον είχε πληρώσει μέσω της αμοιβής που είχε λάβει από την ως άνω εφημερίδα για όλους τους συνεργάτες του συγκεκριμένου τεύχους, και για το τεύχος υπ' αριθμ. #9 του περιοδικού «ΕΙ» θέλησε να αναπληρώσει το κενό της συμβολής που τελευταία στιγμή δήλωσε πως, λόγω φόρτου εργασίας, δεν μπορούσε να παραδώσει ο συνεργάτης του ΝΓ, και προς τούτο αποφάσισε να δημοσιεύσει το επίμαχο άρθρο του ενάγοντος, έχοντας λάβει προηγουμένως τη σύμφωνη γνώμη του, υπό το όνομά του, προσαρμοσμένο από τον ίδιο και συμπληρωμένο με ένα κείμενο τεσσάρων σελίδων, για λόγους εκδοτικής οικονομίας και εκλαϊκευτικής σαφήνειας, αλλά κατά την αποστολή των κειμένων προς δημοσίευση στους επιμελητές έκδοσης του ως άνω περιοδικού, απέστειλε εσφαλμένα το αρχείο που δεν περιείχε το όνομα του εν προκειμένω επιτιθέμενου διαδίκου, το οποίο και δημοσιεύθηκε, μαζί με ένα συμπληρωματικό δικό του κείμενο, από παραδρομή η οποία και διορθώθηκε με αποκαταστατική δήλωση σε επόμενο τεύχος του ως άνω περιοδικού, και γ) ότι, σε κάθε περίπτωση, η αιτούμενη χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης του ενάγοντος είναι υπέρμετρη και τελεί σε δυσαναλογία με τη φερόμενη επίδικη προσβολή των πνευματικών δικαιωμάτων του. Επιπλέον, ο πρώτος εναγόμενος, κατ' ερμηνεία των εγγράφων προτάσεών του, διατείνεται ότι η ως άνω αποστολή στους επιμελητές έκδοσης του περιοδικού «ΕΙ» του προσχεδίου του προς δημοσίευση άρθρου χωρίς το όνομα του ενάγοντος, οφείλεται σε συγγνωστή πραγματική πλάνη του, αποκλείουσα το δόλο, καθώς ο ίδιος από εσφαλμένη πρόσληψη της πραγματικότητας πίστευε ότι είχε αποστείλει, ως τελικό, το ορθό κείμενο με αναγραφή ως δημιουργού του ήδη αντιδίκου του. Ο συγκεκριμένος ισχυρισμός συνιστά ένσταση προβαλλόμενη κατά τρόπο παραδεκτό, με έρεισμα στα άρθρα 140, 330 και 914 του ΑΚ, και θα εξετασθεί περαιτέρω κατά την ουσιαστική διερεύνηση της ένδικης διαφοράς. Ακόμα, ο εν λόγω αμυνόμενος διάδικος δήλωσε στο ακροατήριο, δια της πληρεξούσιας δικηγόρου του, πως έχει εισπράξει την αμοιβή του ενάγοντος για την ως άνω δημοσίευση του έργου του στο υπ' αρ. #9 τεύχος του περιοδικού «ΕΙ», ως επιστημονικά υπεύθυνος αυτού, ύψους 500€ και πώς του την προσφέρει ανεπιφύλακτα.

Απαντώντας στην ένδικη αγωγή η δεύτερη και η τρίτη εναγόμενες ανώνυμες εταιρείες, με δήλωση της κοινής πληρεξούσιας δικηγόρου τους στο ακροατήριο (ήτοι της δικηγόρου Αθηνών Αυγής Νομικού, για το παραδεκτό της παράστασης της οποίας προσκομίζεται το υπ' αρ. 36219169 γραμμάτιο προκαταβολής εισφορών του Δ.Σ.Α., κατά το αρ. 61 παρ. 4 του ν. 4194/2013 «περί Κώδικα Δικηγόρων»), που καταχωρήθηκε στα πρακτικά και αναπτύσσεται αναλυτικά στις έγγραφες νόμιμα κατατεθείσες κοινές προτάσεις τους, πέραν του ισχυρισμού περί αοριστίας του εισαγωγικού δικογράφου που απορρίφθηκε ως άνω, εκθέτουν ότι η πρώτη εξ αυτών εκδίδει την κυριακάτικη εφημερίδα, «TK» στην οποία ανήκει και με την οποία διατίθεται το επίμαχο ιστορικό περιοδικό «ΕΙ», και ότι η δεύτερη εξ αυτών εκδίδει την καθημερινή εφημερίδα «ΕΤ», η έκδοση της οποίας ουδεμία εμπλοκή έχει στην επίδικη διαφορά. Ο ισχυρισμός αυτός, κατά το μέτρο που αφορά την τρίτη εναγόμενη, δεν συνιστά αιτιολογημένη άρνηση της διαδικαστικής προϋπόθεσης της παθητικής νομιμοποίησής της στην προκείμενη αγωγή, η οποία εξετάζεται αυτεπαγγέλτως από το Δικαστήριο κατά το στάδιο έρευνας του παραδεκτού της τελευταίας, αλλά άρνηση των πραγματικών περιστατικών στα οποία ερείδεται η στρέψη του προκείμενου ενδίκου βοηθήματος κατά της ίδιας, που θα ερευνηθεί κατά την εξέταση της ένδικης διαφοράς στην ουσία της. Περαιτέρω, οι αυτές εναγόμενες αρνούνται ότι το επίμαχο άρθρο του ενάγοντος με τον τίτλο «Ο Ιωνικός Πόλεμος» αποτελεί πρωτότυπο πνευματικό δημιούργημα, για τους ίδιους λόγους που προβάλλει και ο ομόδικός τους ως άνω, αντικρούουν το ύψος της αιτούμενης χρηματικής ικανοποίησης λόγω ηθικής βλάβης ως υπέρμετρο και ευθέως δυσανάλογο προς την ένταση και το είδος της φερόμενης ένδικης προσβολής και διατείνονται ότι ουδεμία υπαιτιότητα βαρύνει την πρώτη εξ αυτών για την ένδικη προσβολή, καθότι οι αρμόδιοι υπάλληλοί της - επιμελητές έκδοσης ουδεμία δυνατότητα ελέγχου ή πρόβλεψης είχαν του ότι το άρθρο του πρώτου εναγόμενου με τίτλο «Από τον πόλεμο της Ιωνίας έως την τελική συνθηκολόγηση της Αθήνας», που δημοσιεύθηκε το υπ' αριθμ. #9 τεύχος του ένθετου περιοδικού «ΕΙ» με τίτλο «Πελοποννησιακός Πόλεμος - Ο πρώτος "εμφύλιος" των Ελλήνων», στηριζόταν σε αυτούσια αντιγραφή έργου τρίτου, και δη του ενάγοντος, αφού οι ίδιοι διορθώνουν χιλιάδες σελίδες και είναι ανθρωπίνως αδύνατο από άποψη χρόνου και πρακτικής δυνατότητας να ελέγχουν και να αντιπαραβάλουν κείμενα που δημοσιεύθηκαν σε ιστορικά περιοδικά άλλων εφημερίδων. Ο ισχυρισμός αυτός συνιστά αιτιολογημένη άρνηση της αγωγής και θα εξετασθεί στη συνέχεια κατά την έρευνα των αποδείξεων. Ακόμα, οι αυτές ως άνω αμυνόμενες διάδικοι αιτιώνται ότι ο ενάγων ασκεί τα διωκόμενα δια της ένδικης αγωγής του δικαιώματα καταχρηστικά, επειδή γνωρίζει: α) τη διαδικασία έκδοσης του ως άνω περιοδικού «ΕΙ», αφού συνεργάστηκε με τους ίδιους επιμελητές έκδοσης, έχοντας συμμετάσχει στο τεύχος υπ' αριθμ. #8, καθώς και το μέτρο των ευθυνών τους και την παντελή αδυναμία τους να εντοπίσουν προσβολές τρίτων από τα άρθρα που δημοσιεύονται, β) πως του δόθηκαν επαρκείς εξηγήσεις για την έλλειψη υπαιτιότητας τους, και παρά ταύτα στράφηκε και κατά της δεύτερης

εξ αυτών, που ουδεμία σχέση έχει με το ως άνω έντυπο, και γ) πως αμέσως μετά την σε αυτές κοινοποίηση της από 01.04.2013 εξώδικης διαμαρτυρίας, η πρώτη προέβη σε αποκαταστατική για τα πνευματικά του δικαιώματα δήλωση σε πρόδηλο σημείο, και δη στη λεγόμενη «σελίδα τίτλου» 2-3 του τεύχους του ενθέτου «ΕΙ» υπ' αριθμ. #12. Ο ισχυρισμός αυτός, που κατατείνει σε ένσταση καταχρηστικής άσκησης δικαιώματος του αρ. 281 ΑΚ, κρίνεται απορριπτός ως νόμω αβάσιμος, καθώς, αληθείς νοούμενοι οι επιμέρους πραγματικοί ισχυρισμοί που τον συνθέτουν, κατατείνουν σε απλή άρνηση των αγωγικών ισχυρισμών, η ανταπόδειξη των οποίων θα έχει ως συνέπεια την απόρριψη της αγωγής ως ουσία αβάσιμης και όχι την αξιολόγηση αυτής ως καταχρηστικώς ασκηθείσας, ενώ, σε κάθε περίπτωση, η δημοσίευση αποκαταστατικής δήλωσης μετά την τέλεση της φερόμενης ένδικης προσβολής δεν στερεί από τον ενάγοντα, του οποίου η πνευματική ιδιοκτησία εθίγη, τη δυνατότητα να διεκδικήσει την αποκατάσταση των, κατά την ατομική του κρίση προσδιορισθεισών, ζημίας και ηθικής βλάβης τις οποίες φέρεται να υπέστη.

Από την εκτίμηση των ενόρκων καταθέσεων των μαρτύρων των διαδίκων (μίας για την πλευρά του ενάγοντος και ενός για την πλευρά της δεύτερης και της τρίτης των εναγόμενων), που διεξήχθησαν στο ακροατήριο του Δικαστηρίου και περιέχονται στα ταυτάριθμα με την παρούσα απόφαση πρακτικά δημόσιας συνεδρίασης, από όλα τα έγγραφα που νόμιμα προσκομίζουν και επικαλούνται οι διάδικοι, είτε για να χρησιμεύσουν προς άμεση απόδειξη είτε για τη συναγωγή δικαστικών τεκμηρίων, για μερικά από τα οποία γίνεται ιδιαίτερη μνεία κατωτέρω, χωρίς όμως να παραλείπεται κανένα, από την υπ' αρ. 465/21.01.2014 ένορκη βεβαίωση της μάρτυρος ΜΜ του Ι ενώπιον της Ειρηνοδίκη Αθηνών, η οποία ελήφθη με πρωτοβουλία του ενάγοντος για να χρησιμοποιηθεί στα πλαίσια της προκείμενης δίκης, ύστερα από νόμιμη πριν από δύο (2) εργάσιμες μέρες κλήτευση απάντων των εναγόμενων, όπως προκύπτει από τις προσαγόμενες και επικαλούμενες υπ' αρ. 5615Ε'/16.01.2014, 5620Ε'/16.01.2014 και 5621Ε'/16.01.2014 εκθέσεις επίδοσης του δικαστικού επιμελητή του Πρωτοδικείου Πειραιά Δημητρίου Α. Χρυσικόπουλου σε συνδυασμό με την από 15.01.2014 γνωστοποίηση εξέτασης μαρτύρων, από την υπ' αρ. 11821/21.01.2014 ένορκη βεβαίωση του μάρτυρα ΝΓ του Α ενώπιον του συμβολαιογράφου Θεσσαλονίκης Γεωργίου Δημητρίου Τσώνου, η οποία ελήφθη με πρωτοβουλία του πρώτου εναγόμενου για να χρησιμοποιηθεί στα πλαίσια της προκείμενης δίκης, ύστερα από νόμιμη πριν από δύο (2) εργάσιμες μέρες κλήτευση του ενάγοντος, όπως προκύπτει από την προσαγόμενη και επικαλούμενη υπ' αρ. 11970Ε'/15.01.2014 έκθεση επίδοσης του δικαστικού επιμελητή του Πρωτοδικείου Πειραιά Διονυσίου Π. Κριάρη σε συνδυασμό με την από 15.01.2014 γνωστοποίηση εξέτασης μαρτύρων, από την ομολογία του πρώτου εναγόμενου που εξάγεται ευθέως από τις έγγραφες προτάσεις του και παράγει πλήρη απόδειξη (αρ. 352 παρ. 1 ΚΠολΔ), καθώς και από τα διδάγματα της κοινής πείρας, που λαμβάνονται υπόψη αυτεπαγγέλτως από το Δικαστήριο (άρθρο 336 παρ. 4 ΚΠολΔ),

αποδείχθηκαν τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Ο ενάγων είναι ιστορικός, απόφοιτος του Τμήματος Ιστορίας και Αρχαιολογίας του Εθνικού και Καποδιστριακού Πανεπιστημίου Αθηνών και κάτοχος μεταπτυχιακού διπλώματος ειδίκευσης του αυτού Τμήματος στον τομέα της Αρχαίας Ιστορίας. Υπό την ιδιότητά του αυτή σε τακτά χρονικά διαστήματα, κατόπιν σχετικών παραγγελιών από ιστορικά περιοδικά, συγγράφει γι' αυτά κείμενα με ιστορικό περιεχόμενο, στα οποία εκτίθενται τα γεγονότα μίας συγκεκριμένης ιστορικής περιόδου, σχολιάζονται τούτα κριτικά, αναδεικνύεται το κλίμα της συγκεκριμένης περιόδου και αναλύονται οι λόγοι και οι αιτίες που οδήγησαν στα γεγονότα αυτά και στις επιλογές των ιστορικών προσώπων που τα γέννησαν (βλ. την κατάθεση της μάρτυρος απόδειξης στο ακροατήριο). Η δε ως άνω συνεργασία του ενάγοντος με το εκάστοτε ιστορικό περιοδικό, που συνήθως δεν άπτεται εγγράφως καταρτισθείσας σύμβασης, έγκειται σε παραγγελία από τους υπευθύνους έκδοσης αυτού ενός άρθρου με συγκεκριμένη θεματική, συγκεκριμένη έκταση σε λέξεις και με ορισμένη προθεσμία παράδοσης, έναντι κατ' αποκοπή συμφωνηθείσας αμοιβής, και στην παράδοση του κειμένου από τον ενάγοντα εντός του οριοθετηθέντος χρόνου, με αυτόθροο συνεπακόλουθο την παραχώρηση στον εκδότη του περιοδικού της (μη αποκλειστικής) άδειας δημοσίευσης του στο σχετικώς επιλεχθέν τεύχος, μαζί με τα κείμενα άλλων ιστορικών (βλ. σχετικά την κατάθεση της μάρτυρος απόδειξης στο ακροατήριο και την, προσκομιζόμενη με επίκληση από τον ενάγοντα, εκτύπωση του από 26.07.2012 μηνύματος ηλεκτρονικού ταχυδρομείου προς τον ίδιο των ΒΛ και ΑΨ, επιμελητών έκδοσης του ιστορικού περιοδικού «ΕΙ», με αντικείμενο την πρόταση συγγραφής άρθρου με θέμα τη ναυμαχία της Σαλαμίνας, έκτασης 10.000 λέξεων, για το τεύχος του εν λόγω περιοδικού του Νοεμβρίου του 2012, έναντι αμοιβής 500 €, συμπεριλαμβανομένου Φ.Π.Α.). Ο δε πρώτος εναγόμενος είναι επίσης ιστορικός, απόφοιτος του Τμήματος Ιστορίας και Αρχαιολογίας του Εθνικού και Καποδιστριακού Πανεπιστημίου Αθηνών και κάτοχος μεταπτυχιακού διπλώματος ειδίκευσης του αυτού Τμήματος στον τομέα της Αρχαίας Ιστορίας, στο οποίο (τμήμα) έχει αναλάβει κατά τον παρόντα χρόνο και την εκπόνηση διδακτορικής διατριβής. Ως εκ της επαγγελματικής του ιδιότητας αυτής δε, αναλάμβανε και αναλαμβάνει μέχρι τον παρόντα χρόνο το έργο του επιστημονικού υπευθύνου στις εκδόσεις τευχών ιστορικών περιοδικών, το οποίο συνίσταται στην επιλογή του θέματος, το σχεδιασμό του τόμου και τη διάρθρωση των επιμέρους θεματικών των άρθρων, την επιλογή των συνεργατών και τον επιμερισμό της θεματολογίας σε αυτούς, την επισκόπηση και διόρθωση των κειμένων τούτων, με το δικαίωμα διενέργειας αλλαγών, και την τελική έγκριση για τη δημοσίευσή τους, ενώ συγγράφει και ο ίδιος δικά του επιστημονικά άρθρα για τα περιοδικά με τα οποία εκάστοτε συνεργάζεται. Εξάλλου, και ο ενάγων και ο πρώτος εναγόμενος συνέπεσαν κατά τη φοίτησή τους στο προαναφερόμενο πρόγραμμα μεταπτυχιακών σπουδών και το γεγονός αυτό στάθηκε αφορμή να αναπτύξουν στενές φιλικές σχέσεις, στις οποίες στηρίχθηκε και επαγγελματική συνεργασία (βλ. την κατάθεση της

μάρτυρος απόδειξης στο ακροατήριο). Ειδικότερα, ο πρώτος εναγόμενος, έχοντας αναπτύξει επαγγελματική σχέση με την καθημερινή εφημερίδα «Ε», ιδιοκτησίας της εταιρείας με την επωνυμία «Χ.Κ. Τ Ε Α.Ε.», κατά τα έτη 2010 - 2011 σε σχέση με το ιστορικό περιοδικό «Ε - Ι», που αυτή εξέδιδε ως ένθετο, ανέλαβε τα καθήκοντα επιστημονικά υπευθύνου για το τεύχος του συγκεκριμένου περιοδικού του Ιανουαρίου του έτους 2011 με θέμα τον Πελοποννησιακό Πόλεμο. Λόγω της φιλικής του σχέσης με τον ενάγοντα, πρότεινε σε αυτόν, έναντι μικτής αμοιβής 500€, τη συγγραφή ενός άρθρου με αντικείμενο πραγμάτευσης τον Ιωνικό Πόλεμο, δηλαδή τα γεγονότα της ως άνω κρίσιμης για την ελληνική αρχαιότητα περιόδου από τη Σικελική Εκστρατεία έως τη ναυμαχία στους Αιγός Ποταμούς, καθώς γνώριζε το παρεμφερές θέμα της διπλωματικής εργασίας του εν λόγω επιτιθέμενου διάδικου στο ως άνω μεταπτυχιακό με τίτλο «Το Ολιγαρχικό Πραξικόπημα του 411 π.Χ. στην Αθήνα». Ο δε ενάγων αποδέχθηκε τη συγκεκριμένη πρόταση συνεργασίας και συνέγραψε ιστορικό άρθρο, το οποίο πράγματι δημοσιεύθηκε στο, διανεμηθέν με την εφημερίδα «Ε», τεύχος του Ιανουαρίου του 2011 του ιστορικού περιοδικού «Ε - Ι» με θέμα «Ο Πελοποννησιακός Πόλεμος - Η Μάχη των Μαχών στον ελληνικό κόσμο», υπό τον τίτλο «Ο Ιωνικός Πόλεμος», λαμβάνοντας την ως άνω ορισθείσα αμοιβή του από τον ίδιο τον πρώτο εναγόμενο. Το γεγονός αυτό, παρά το με αντίθετο περιεχόμενο αγωγικό ισχυρισμό το συνιστάμενο στην καταβολή της αμοιβής από την εκδότρια του ως άνω περιοδικού εταιρεία, προκύπτει από την προσκομιδή και επίκληση εκ μέρους του πρώτου εναγόμενου επικυρωμένου αντιγράφου της υπ' αρ. 21/25.01.2011 προσωπικής του απόδειξης παροχής υπηρεσιών προς την προαναφερόμενη εκδότρια της εφημερίδας «Ε» ανώνυμη εταιρεία ύψους 3.198 €, αναλυόμενου σε 2.600 € καθαρή αμοιβή και 598 € έναντι Φ.Π.Α., με αιτιολογία «συνεργασία με Ε - Ι της Ε», εκ της οποίας καταφάσκεται, λόγω του ύψους του ποσού, ότι αυτός εισέπραττε και την αμοιβή των συνεργασθέντων ιστορικών. Συναφώς δε, ο ίδιος ο ενάγων δεν προσκομίζει σχετική προσωπική απόδειξή του για παροχή αντίστοιχων υπηρεσιών προς την ως άνω εταιρεία σε σχέση με το περιοδικό «Ε - Ι» κατά το έτος 2011, μέσω της έκδοσης της οποίας θα καθίστατο εφικτή και η απόδοση του αναλογούντος Φ.Π.Α. στην αρμόδια Δ.Ο.Υ. Περαιτέρω, το ως άνω άρθρο του ενάγοντος δημοσιεύθηκε στο προαναφερόμενο τεύχος του περιοδικού «Ε - Ι» καταλαμβάνοντας σε έκταση τις σελίδες 131 έως 170 αυτού και πραγματεύεται τα γεγονότα του Πελοποννησιακού Πολέμου που εκτείνονται στην ιστορική περίοδο την οριοθετούμενη από το πέρας της Σικελικής Εκστρατείας έως και τη ναυμαχία τους Αιγός Ποταμούς σε δέκα εννέα (19) θεματικές ενότητες υπό τους τίτλους: «Η αντίδραση των Αθηνών μετά την ήττα στη Σικελία», «Η Πελοποννησιακή Συμμαχία επιδεικνύει πρωτοβουλία», «Νέες δυνατότητες για τους Πελοποννησίους: ο περσικός παράγοντας», «Αλληπάλληλες αποστασίες και 1η συνθήκη με Τισσαφέρνη (412 π.χ.)», «Δυσκολίες για τη Σπάρτη», «Προεργασία του ολιγαρχικού πραξικοπήματος στη Σάμο (411 π.Χ.)», «Ο Πείσανδρος και η ανατροπή της δημοκρατίας», «Η "αντεπανάσταση" στη Σάμο,

η επιστροφή του Αλκιβιάδη και η πτώση των τετρακοσίων», «Η 3η συνθήκη Πελοποννησίων και Τισσαφέρνη. Μέτωπο στον Ελλήσποντο», «Αποστασία Εύβοιας και νίκη στο Κυνός Σήμα», «Η κλιμάκωση του ναυτικού πολέμου και το άστρο του Αλκιβιάδη: Άβυδος και Κύζικος (410 π.Χ.)», «Οι συνέπειες της ναυμαχίας της Κυζίκου: ανάκαμψη και πρόταση ειρήνης», «Τα χρόνια της αθηναϊκής πρωτοβουλίας και η επιστροφή του ασώτου», «Κύρος και Λύσανδρος: το σφυρί και το αμόνι που σφράγισαν τη μοίρα της Αθήνας (407 π.Χ.)», «Ο στόλος του Λυσάνδρου και η δεύτερη εξορία του Αλκιβιάδη (407 π.Χ.)», «Η ναυμαχία του Καλλικρατίδα (406 π.Χ.)», «Η τελευταία έκλαμψη του αθηναϊκού ναυτικού: Αργινούσες (406 π.Χ.)», «Η εκτέλεση των έξι», «Το καίριο κτύπημα: Αιγός Ποταμοί (405/4 π.Χ.)». Από την επισκόπηση του εν λόγω άρθρου προκύπτει ότι η ίδια η διαστρωμάτωση των ιστορικών γεγονότων της προαναφερόμενης περιόδου στις ανωτέρω ενότητες χαρακτηρίζεται από πρωτοτυπία ως προς τη σύλληψη. Καθεμία θεματική ενότητα, εξάλλου, έχει τη δική της ιδιομορφία και εύρος ανάπτυξης ανάλογα με το εξεταζόμενο σ' αυτή θέμα, περιέχει εκτενείς πληροφορίες ως προς τα ιστορικά γεγονότα του οικείου χρονικού μεσοδιαστήματος, τα αίτια που τα προκάλεσαν και τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά της δράσης, του τρόπου σκέψης και των κινήτρων των προσώπων που πρωταγωνίστησαν σε αυτά. Το γραπτό κείμενο, πέραν των εκτεταμένων πληροφοριών που περιέχει, χαρακτηρίζεται από λογοτεχνικές εξάρσεις, είναι μεστό και ιδιαίτερα περιγραφικό, δεν αναλώνεται μόνο στην απλή παράθεση των γεγονότων της υπό εξέταση ιστορικής περιόδου όπως τα αναφέρει ο Θουκυδίδης, αλλά μεταφέρει στον αναγνώστη κατά το δυνατόν ζωντανή την εικόνα του πολιτικού και πολεμικού αναβρασμού που επικρατούσε στο χρόνο μετά τη Σικελική Εκστρατεία μεταξύ της Σπάρτης και της Αθήνας, αλλά και μεταξύ της τελευταίας και των πόλεων της συμμαχίας που είχε ιδρύσει, με σαφή την ανάδειξη της παρέμβασης του περσικού παράγοντα. Η προσέγγιση, μάλιστα, των επιμέρους ιστορικών, κοινωνικοοικονομικών και πολεμικών θεμάτων χαρακτηρίζεται από ακρίβεια και επιστημονική πληρότητα, με ανάδειξη της κριτικής αξιολόγησης και του εμβριθούς σχολιασμού του συγγραφέα ως προς εξειδικευμένες προβληματικές. Στο πλαίσιο αυτό δε, ενδεικτικώς επισημαίνονται οι ακόλουθες εκφράσεις: «...Η πόλη έχασε το άνθος της πολεμικής της μηχανής...» (σελ. 131, λογοτεχνική έξαρση), «...η απώλεια εσόδων, ναυτικών βάσεων, πηγών εφοδίων, ικανών κωπηλατών, πρώτης ποιότητας ξυλείας θα γονάτιζε την Αθήνα, ειδικά αν συνδυαζόταν με απώλεια του ελέγχου των στενών του Ελλήσποντου...» (σελ. 132, κριτική αξιολόγηση), «...πέρα από την παραδοσιακή καθυστέρηση στη λήψη και υλοποίηση αποφάσεων...» (σελ. 134, σχολιασμός), «...Η κατάσταση περιπλέκεται με την παρουσία του Φαρναβάζου...» (σελ. 136, σχολιασμός), «...Φαίνεται ότι επρόκειτο για μια εκ του προχείρου συμφωνία για τα άμεσα ζητήματα μεταξύ των δύο πλευρών, δίχως να καθορίζονται οι λεπτομέρειες...» (σελ. 139-140, κριτική αξιολόγηση), «... Η περσική χρηματοδότηση προσέφερε τα μέσα, αλλά όχι και την ικανή ηγεσία για ένα θαλάσσιο πόλεμο που προβλεπόταν μακρύς» (σελ. 140, κριτική αξιολόγηση), «...Η πολιτική

νομιμοποίηση του πραξικοπήματος ήταν δεξιοτεχνική » (σελ. 144, κριτική αξιολόγηση), «...Καταλαβαίνει κανείς ότι η ανατροπή δεν είχε γίνει όπως είχε αποφασιστεί αρχικά από τους επικεφαλής στη Σάμο...» (σελ. 147-148, σχολιασμός), «...Ο γιος του Κλεινία έπαιξε το παιχνίδι της παραπλάνησης των συμπατριωτών του λίγο περισσότερο από ό,τι έπρεπε...» (σελ. 154, κριτική αξιολόγηση), «...Ίσως κουρασμένος από τον ανταγωνισμό των σατραπών του, ίσως θορυβημένος από ης μεγάλες δαπάνες δίχως αποτέλεσμα ίσως από την επιρροή της γυναίκας τους, Παρυσάτιδος, ο Δαρείος Β' ανέθεσε στο νεότερο γιο του τη διοίκηση της περιοχής» (σελ. 160, κριτική αξιολόγηση), «...Ο προκάτοχος του έδειξε ότι διαχειρίζεται το προσωπικό του ταμείο ως προσωπική του περιουσία...» (σελ. 164, σχολιασμός), «...Τέτοιου είδους περιστατικά δεν αποτελούν τεκμήριο ανυποληψίας για την άμεση δημοκρατία. Μένουν ως πληγές στη συλλογική μνήμη επειδή η παρέκκλιση από τη νομιμότητα αποτελεί εξαίρεση στα συμμετοχικά πολιτεύματα...» (σελ. 168, κριτική αξιολόγηση). Με βάση τα ανωτέρω, λοιπόν, με ασφάλεια συναγεται ότι το επίδικο άρθρο του ενάγοντος με τίτλο «Ο Ιωνικός Πόλεμος» είναι πρωτότυπο πνευματικό δημιούργημα, καθώς το ενσωματωμένο σε αυτό κείμενο αποτελεί προϊόν της διανοίας του εν λόγω επιτιθέμενου διαδίκου, της δημιουργικής του έκφρασης και της επιστημονικής εμπρίθειας του, αποκρυσταλλώνει την ιστορική έρευνα που τούτος διεξήγαγε στα ιστορικά αρχεία και τις πηγές του Πελοποννησιακού Πολέμου με έρεισμα στην προαναφερόμενη διπλωματική του εργασία, παρουσιάζει ατομική ιδιομορφία και δημιουργικό ύψος, αναδύει εναργή διαφοροποίηση από τα έργα της καθημερινότητας ή από άλλα παρεμφερή γνωστά έργα, οφειλόμενη στην ευρηματικότητα και σπανιότητα του αντικειμένου του, που έγκειται σε μία ιστορική περίοδο του Πελοποννησιακού Πολέμου όχι τόσο προβεβλημένη στην παγκόσμια βιβλιογραφία, όσο είναι αυτή που εκτείνεται από τη Σικελική Εκστρατεία έως τη ναυμαχία στους Αιγός Ποταμούς, ενώ είναι βέβαιο, λόγω της πολυπλοκότητας της ανάλυσης και της διεξοδικότητας των παρουσιαζόμενων ιστορικών, πολιτικών και πολεμικών παραμέτρων, πως κάτω από τις ίδιες συνθήκες και με τους ίδιους στόχους κανείς άλλος δημιουργός δεν θα δημιουργούσε, κατά τη συνήθη πορεία των πραγμάτων, το ίδιο πνευματικό αποτέλεσμα (βλ. τα διαλαμβανόμενα στην υπό στοιχείο Ι νομική σκέψη της παρούσας). Εκτός αυτού, το εν λόγω άρθρο εντάχθηκε ως επιμέρους συμβολή, μαζί με τα άρθρα άλλων ιστορικών, στο, νοούμενο συναφώς ως συλλογικό έργο, ανωτέρω τεύχος του Ιανουαρίου του έτους 2011 του ιστορικού «Ε - Ι» της εφημερίδας Ε, του οποίου την επιστημονική ευθύνη είχε ο πρώτος εναγόμενος, έχοντας συγγράψει ο ίδιος και ένα επιμέρους άρθρο με τίτλο «Αίτια και αφορμές του Πελοποννησιακού Πολέμου», και την επιμέλεια έκδοσης είχαν αναλάβει οι ΒΛ και ΑΨ (βλ. την οπίσθια σελίδα του εξωφύλλου του εν λόγω τεύχους, που προσκομίζει με επίκληση ο πρώτος εναγόμενος και την κατάθεση του δεύτερου αναφερόμενου ως μάρτυρα ανταπόδειξης στο ακροατήριο), λόγω όμως της αυτοτέλειάς του, εκ του διακριτού θέματος πραγμάτευσης και της πρόθεσης του ενάγοντος να συγγράψει ένα κείμενο με προσωπική χροιά και ειδική θεματική,

εντασσόμενη στα πλαίσια του ευρύτερου θέματος του οικείου τεύχους, εκτιμάται ως ανεξάρτητη και δεκτική χωριστής εκμετάλλευσης πρωτότυπη δημιουργική συμβολή, επί της οποίας ο εν προκειμένω επιτιθέμενος διάδικος έχει θεμελιώσει πρωτογενώς αυτοτελές δικαίωμα πνευματικής ιδιοκτησίας (βλ. τα εκτιθέμενα στις υπό στοιχείο II νομικές παραδοχές της παρούσας). Κατόπιν των ανωτέρω, λοιπόν, οι αιτιάσεις των εναγομένων περί έλλειψης πρωτοτυπίας του επίδικου άρθρου του ενάγοντος, πρέπει να απορριφθούν ως ουσία αβάσιμες. Περαιτέρω, αργότερα, και δη τα έτη 2012 και 2013, ο πρώτος εναγόμενος ανέπτυξε συνεργασία με τη δεύτερη εναγόμενη ανώνυμη εταιρεία, ιδιοκτήτρια και εκδότρια της κυριακάτικης εφημερίδας «TK», με αντικείμενο την επιστημονική προετοιμασία τευχών του ιστορικού περιοδικού «ΕΙ», ιδιοκτησίας της ίδιας εν λόγω αμυνόμενης διαδίκου, το οποίο διετίθετο και διατίθεται ως ένθετο με την ως άνω εφημερίδα της. Στην εν λόγω των εναγομένων, εξάλλου, είχαν προσληφθεί και συνεχίζουν να εργάζονται μέχρι και σήμερα, ως υπάλληλοι αρμόδιοι για την επιμέλεια της έκδοσης του αυτού προαναφερόμενου περιοδικού, οι προαναφερόμενοι Βασιλική Λάζου και ΑΨ, οι οποίοι εργάζονταν προγενέστερα στο ιστορικό περιοδικό «Ε - Ι» της εφημερίδας «Ε». Στο πλαίσιο της προαναφερόμενης συνεργασίας ο πρώτος εναγόμενος ανέλαβε την προετοιμασία του τεύχους του ως άνω περιοδικού υπ' αριθμ. #9 με θέμα τον Πελοποννησιακό Πόλεμο και επέλεξε συνεργάτες ιστορικούς, αναθέτοντας, αυτόνομα ή μέσω των προαναφερόμενων επιμελητών έκδοσης, τη συγγραφή άρθρων με σχετικά επιμέρους θεματικά αντικείμενα. Ένας από αυτούς τους συνεργάτες ήταν και ο επίκουρος καθηγητής Αρχαίας Ιστορίας του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, ΝΓ, ο οποίος δέχθηκε σχετική πρόταση συμμετοχής από τον πρώτο εναγόμενο τον Ιούλιο του έτους 2012. Ο συγκεκριμένος συνεργάτης, όμως, λόγω έκτακτων υποχρεώσεών του, ενημέρωσε το Σεπτέμβριο του έτους 2012 πως δεν ήταν σε θέση να παραδώσει τη συμφωνηθείσα συμβολή του στο προαναφερόμενο τεύχος, αδυναμία του που οριστικοποίησε τελικά τον Οκτώβριο του ίδιου έτους (βλ. τα όσα κατέθεσε σχετικά ο εν λόγω συνεργάτης στα πλαίσια λήψης της υπ' αρ. 11821/21.01.2014 ένορκης βεβαίωσης ενώπιον του συμβολαιογράφου Θεσσαλονίκης Γεωργίου Δημητρίου Τσώνου). Ο πρώτος εναγόμενος τότε, για να ανταπεξέλθει στα στενά χρονικά περιθώρια έκδοσης του εν λόγω τεύχους, το οποίο έπρεπε να προετοιμασθεί και να διατεθεί αρχές του επόμενου έτους 2013, επέλεξε ενσυνείδητα, όχι να απευθυνθεί σε άλλο εξωτερικό συνεργάτη ιστορικό, αλλά να οικειοποιηθεί κατά τρόπο παράνομο το προαναφερόμενο άρθρο του ενάγοντος με τίτλο «Ο Ιωνικός Πόλεμος», που είχε δημοσιευθεί στο τεύχος Ιανουαρίου 2011 του ιστορικού περιοδικού «Ε - Ι» και του οποίου αντίγραφο διέθετε, αφού του είχε αποσταλεί από τον ήδη αντίδικο του προς διόρθωση και έγκριση, λόγω της ιδιότητας του ως επιστημονικά υπεύθυνου του συγκεκριμένου τεύχους, κατά τα ως άνω αποδειχθέντα. Ειδικότερα, ο εν λόγω των αμυνόμενων διαδίκων αντέγραψε αυτούσιο το ως άνω άρθρο και πρωτότυπο πνευματικό δημιούργημα του ενάγοντος, διατηρώντας τις ίδιες θεματικές ενότητες διαστρωμάτωσης της δομής του και αλλάζοντας μόνο τις

επικεφαλίδες, με διατήρηση του αυτού ιστορικού νοήματος ως προς έκαστη, και βάσει αυτού δημιούργησε καινούργιο άρθρο υπό τον τίτλο «Από τον πόλεμο της Ιωνίας έως την τελική συνθηκολόγηση της Αθήνας», το οποίο δημοσίευσε στις σελίδες 121 έως 155 του ως άνω τεύχους υπ' αριθμ. #9 του ιστορικού περιοδικού «Ε Ι», που κυκλοφόρησε την Κυριακή 24 Φεβρουαρίου 2013, ως ένθετο, με την κυριακάτικη εφημερίδα «ΤΤΚ» της δεύτερης εναγόμενης, υπό το γενικό τίτλο «Πελοποννησιακός Πόλεμος - Ο πρώτος "εμφύλιος" των Ελλήνων», και διατέθηκε την επομένη σε ηλεκτρονική μορφή (αρχείο pdf) μέσω της ιστοσελίδας της αυτής εφημερίδας www.....gr. Από δε τη συγκριτική επισκόπηση των δύο εν λόγω επίμαχων άρθρων, εξάγονται με ασφάλεια τα ακόλουθα: α) πέραν της αλλαγής του τίτλου, ο πρώτος εναγόμενος στο άρθρο του υπό τον τίτλο «Από τον πόλεμο της Ιωνίας έως την τελική συνθηκολόγηση της Αθήνας», μετά την παράθεση μίας προεισαγωγικής παραγράφου και τριών εισαγωγικών στίχων στο κυρίως σώμα, έχει αντιγράψει λέξη προς λέξη το κείμενο του άρθρου του ενάγοντος με τίτλο «Ο Ιωνικός Πόλεμος,» από τη φράση «...Η πόλη έχασε το άνθος της πολεμικής της μηχανής, έμπειρα πληρώματα, εξαιρετικής ποιότητας πλοία, οπλίτες και στρατηγούς, αλλά εξίσου κρίσιμη ήταν η αξιολόγηση της ήττας από τον υπόλοιπο κόσμο, συμμάχους και αντιπάλους...» της σελίδας 121 έως και τη φράση «...Οι διαπραγματεύσεις του Θηραμένη θα αποτελούσαν τη βάση για την εγκαθίδρυση μίας στενής ολιγαρχίας, των τριάκοντα "συγγραφέων"...» της σελίδας 151, ακολουθώντας τον αυτό διαχωρισμό του κυρίου σώματος σε δεκαεννέα ενότητες, αλλά τροποποιώντας τον τίτλο έκαστης ώστε να διατηρηθεί η απόδοση του αυτού ιστορικού νοήματος για κάθε επιμέρους θεματική, ως ακολούθως: από «Η αντίδραση των Αθηνών μετά την ήττα στη Σικελία» σε «Τα νέα της σικελικής καταστροφής φτάνουν στην Αθήνα», από «Η Πελοποννησιακή Συμμαχία επιδεικνύει πρωτοβουλία» σε «Η Πελοποννησιακή Συμμαχία εν δράσει», από «Νέες δυνατότητες για τους Πελοποννησίους: ο περσικός παράγοντας» σε «Ένα νέο όπλο για τους Πελοποννησίους: ο περσικός χρυσός», από «Αλληπάλληλες αποστασίες και 1η συνθήκη με Τισσαφέρνη (412 π.χ.)» σε «Κύμα αποστασιών από την Αθηναϊκή Συμμαχία» και 1η συνθήκη με Τισσαφέρνη (412 π.Χ.)», από «Δυσκολίες για τη Σπάρτη» σε «Νέες δυσχέρειες για τη Σπάρτη», από «Προεργασία του ολιγαρχικού πραξικοπήματος στη Σάμο (411 π.Χ.)» σε «Η Σάμος ως αφετηρία του αθηναϊκού ολιγαρχικού πραξικοπήματος (411 π.Χ.)», από «Ο Πείσανδρος και η ανατροπή της δημοκρατίας» σε «Η Δημοκρατία ανατρέπεται», από «Η αντεπανάσταση στη Σάμο, η επιστροφή του Αλκιβιάδη και η πτώση των τετρακοσίων» σε «Η δημοκρατική αντίδραση στη Σάμο. Επιστροφή του Αλκιβιάδη και πτώση των τετρακοσίων», από «Η 3η συνθήκη Πελοποννησίων και Τισσαφέρνη. Μέτωπο στον Ελλήσποντο» σε «Οι Πελοποννήσιοι συνάπτουν και 3η συνθήκη με τον Τισσαφέρνη. Ο πόλεμος μεταφέρεται στον Ελλήσποντο», από «Αποστασία Εύβοιας και νίκη στο Κυνός Σήμα» σε «Η Εύβοια αποστατεί. Κυνός Σήμα: Η νίκη επιστρέφει στους Αθηναίους», από «Η κλιμάκωση του ναυτικού πολέμου και το άστρο του Αλκιβιάδη: Άβυδος και Κύζικος (410 π.Χ.)» σε «Το άστρο του

Αλκιβιάδη: Άβυδος και Κύζικος (410 π.Χ.)», από «Οι συνέπειες της ναυμαχίας της Κυζίκου: ανάκαμψη και πρόταση ειρήνης» σε «Η Κύζικος επιτρέπει στην Αθήνα να ανακάμψει. Προτάσεις ειρήνης», από «Τα χρόνια της αθηναϊκής πρωτοβουλίας και η επιστροφή του ασώτου» σε «Τα χρόνια της επιστροφής του Αλκιβιάδη (409-407 π.Χ.)», από «Κύρος και Λύσανδρος: το σφυρί και το αμόνι που σφράγισαν τη μοίρα της Αθήνας (407 π.Χ.)» σε «Κύρος και Λύσανδρος: Η μοιραία για την Αθήνα σύμπραξη», από «Ο στόλος του Λυσάνδρου και η δεύτερη εξορία του Αλκιβιάδη (407 π.Χ.)» σε «Ο Λύσανδρος ανανεώνει το σπαρτιατικό στόλο. Ο Αλκιβιάδης εξορίζεται για δεύτερη φορά (407 π.Χ.)», από «Η ναυμαχία του Καλλικρατίδα (406 π.Χ.)» σε «Καλλικρατίδας (406 π.Χ.)», από «Η τελευταία έκλαμψη του αθηναϊκού ναυτικού: Αργινούσες (406 π.Χ.)» σε «Αργινούσες: Το κύκνειο άσμα των αθηναϊκών τριήρων», από «Η εκτέλεση των έξι» σε «Η δίκη των Αθηναίων στρατηγών», και από «Το καίριο κτύπημα: Αιγός Ποταμοί (405/4 π.Χ.)» σε «Αιγός Ποταμοί: Η τελική μάχη (405/4 π.Χ.)», β) στις σελίδες 151 έως 155 ο πρώτος εναγόμενος έχει προσθέσει δύο καταληκτικές παραγράφους, δικής του συγγραφής, με τίτλους: «Η συνθηκολόγηση της Αθήνας» και «Η τύχη της Αθήνας. Οι τριάκοντα τύραννοι. Επίλογος», και γ) στο κεφάλαιο της βιβλιογραφίας στη σελ. 155 ο αυτός ως άνω πρώτος των αμυνόμενων διαδίκων έχει συμπεριλάβει ρητή αναφορά στο άρθρο με τίτλο «Ο Ιωνικός Πόλεμος» του ενάγοντος. Την ως άνω εξόφθαλμη αντιγραφή του πνευματικού έργου του ενάγοντος στο ως άνω επίμαχο άρθρο του με τίτλο «Από τον πόλεμο της Ιωνίας έως την τελική συνθηκολόγηση της Αθήνας», άλλωστε, ομολογεί ευθέως με τις έγγραφες προτάσεις του ο πρώτος εναγόμενος (αρ. 352 παρ. 1 ΚΠολΔ). Ωστόσο, ο ίδιος διατείνεται ότι ως προς τούτη δεν έφερε υπαιτιότητα και, επικουρικά, ότι βρισκόταν σε πραγματική πλάνη αποκλείουσα το δόλο του, με αιτιολογική βάση την εξ αρχής πρόθεση του να δημοσιεύσει το επίμαχο άρθρο του ενάγοντος, έχοντας λάβει προηγουμένως τη σύμφωνη γνώμη του, υπό το όνομά του, προσαρμοσμένο από τον ίδιο και συμπληρωμένο με ένα κείμενο τεσσάρων σελίδων, για λόγους εκδοτικής οικονομίας και εκλαϊκευτικής σαφήνειας, και την από παραδρομή αποστολή, μαζί με λοιπά κείμενα προς δημοσίευση, στους προαναφερόμενους επιμελητές έκδοσης του ως άνω περιοδικού, ΒΛ και ΑΨ, μη τελικού αρχείου που δεν περιείχε το όνομα του εν προκειμένω αντιδίκου του, το οποίο και δημοσιεύθηκε. Οι ισχυρισμοί αυτοί, κύριος και επικουρικός, πέραν του ότι, ούτως ή άλλως, κατατείνουν σε προδήλως αμελή συμπεριφορά του πρώτου εναγόμενου, η οποία δεν αποκλείει την αδιοπρακτική ευθύνη του, κατά την αντίληψη του παρόντος Δικαστηρίου είναι προσχηματικοί, στερούνται οποιουδήποτε αποδεικτικού έργου και πρέπει να απορριφθούν ως προδήλως αβάσιμοι, καθώς με βάση τις ακόλουθες αξιολογικές παρατηρήσεις καταφάσκει η πλήρης γνώση του εν λόγω αμυνόμενου διαδίκου για τη δημοσίευση του ως άνω αντιγραφέντος κειμένου και η πρόθεση του προς τούτο: α) την οποιαδήποτε συμφωνία του με τον πρώτο εναγόμενο περί δημοσίευσης του άρθρου του με τίτλο «Ο Ιωνικός Πόλεμος», σε πλήρη αντιγραφή του κειμένου, ελαφρώς τροποποιημένου ως

προς τις επικεφαλίδες των επιμέρους θεματικών και συμπληρωμένου με διακριτό επίλογο, αρνείται ο ενάγων και δεν αποδεικνύει με την επίκληση και προσαγωγή οποιουδήποτε σχετικού αποδεικτικού μέσου (όπως μάρτυρα ή εκτύπωση μηνύματος ηλεκτρονικού ταχυδρομείου) ο ίδιος ο πρώτος των αμυνόμενων διαδίκων. Πέραν τούτου, το ενδεχόμενο αυτό απέκλεισε ρητά στην ένορκη επ' ακροατηρίω κατάθεσή της η μάρτυρας απόδειξης, η οποία κρίνεται ως αξιόπιστη, εκ της δηλωθείσας ιδιότητας της ως ιστορικού, φίλης και συνεργάτιδος και του ενάγοντος και του πρώτου εναγόμενου και της εξ αυτής συναγόμενης στενής επαφής της με τα αποδεικτέα γεγονότα σχετικά με τις σχέσεις των εν λόγω διαδίκων. Επιπλέον δε, η μάρτυρας ΜΜ του Ι, στην υπ' αρ. 465/21.01.2014 ένορκη βεβαίωσή της ενώπιον της Ειρηνοδίκη Αθηνών, που νομότυπα προσκομίζει με επίκληση ο ενάγων, εισφέρει ότι έπεσε και η ίδια θύμα λογοκλοπής από τον πρώτο εναγόμενο, καθώς αυτός, χωρίς να την ενημερώσει ή να λάβει την άδεια της, δημοσίευσε, πλήρως αναγραμμένο υπό το όνομα του και τον τίτλο «Από την ειρήνη του Νικία έως το τέλος της Σικελικής Εκστρατείας» στις σελίδες 80 έως 119 στο αυτό ως άνω υπ' αριθμ. #9 τεύχος του ιστορικού περιοδικού «ΕΙ», το άρθρο της με τίτλο «Η Σικελική Εκστρατεία», που είχε δημοσιευθεί στις σελίδες 91 έως 130 του επίσης προαναφερόμενου τεύχους του Ιανουαρίου 2011 του ιστορικού περιοδικού «Ε - Ι», στο οποίο ο εν λόγω αμυνόμενος διάδικος ήταν επιστημονικά υπεύθυνος. Από την απλή αντιπαραβολή του κειμένου των συγκεκριμένων τευχών των εν λόγω δύο ιστορικών περιοδικών, προκύπτει η βασιμότητα της κατάθεσης της συγκεκριμένης μάρτυρος και καταδεικνύεται μια γενικευμένη πρακτική του πρώτου εναγόμενου να προβαίνει σε αντιγραφή των άρθρων ιστορικών που του είχαν δοθεί στα πλαίσια προηγούμενης συνεργασίας τους για να καλύψει την ύλη του ως άνω υπ' αριθμ. #9 τεύχους του ιστορικού περιοδικού «ΕΙ», η οποία, κατά τους κανόνες της λογικής, δεν δύναται να αποδοθεί σε αβλεψία του, αλλά σε δόλια προαίρεση του, αναδεικνύουσα την έλλειψη ηθικών αναστολών του σχετικά με την οικειοποίηση ξένης πνευματικής δημιουργίας, β) Σύμφωνα τους κανόνες της λογικής, αν ο πρώτος εναγόμενος είχε συμφωνήσει με τον ενάγοντα τη χρήση του άρθρου του με τίτλο «Ο Ιωνικός Πόλεμος», δεν θα είχε κανένα λόγο να δημιουργήσει προσχέδιο του τελικώς δημοσιευθέντος δικού του άρθρου στο υπ' αριθμ. #9 τεύχος του ιστορικού περιοδικού «ΕΙ» με τίτλο «Από τον πόλεμο της Ιωνίας έως την τελική συνθηκολόγηση της Αθήνας», χωρίς ρητή και σε ευδιάκριτο σημείο αναφορά του εν λόγω αντιδίκου του ως συγγραφέα του μεγαλύτερου τμήματος του κειμένου, και, πολλώ δε μάλλον, δεν θα είχε κανένα λόγο να παραθέσει το ως άνω πρωτότυπο και πρωτόλειο άρθρο του ενάγοντος ως πηγή στο κεφάλαιο της βιβλιογραφίας του ως άνω τελικώς δημοσιευθέντος άρθρου στο περιοδικό «ΕΙ». Αντιθέτως, κατά τα διδάγματα της κοινής πείρας, οι συγκεκριμένες πρακτικές καταδεικνύουν συστηματική προσπάθεια επεξεργασίας και οικειοποίησης της πρωτότυπης πνευματικής δημιουργίας του ενάγοντος προς το σκοπό της επίτευξης γρήγορου και άνευ ιδιαίτερου κόπου εκδοτέου συγγραφικού αποτελέσματος, αλλά και συγκάλυψης της παράνομης αυτής επέμβασης, γ) Ως εξάγεται με

βάση τα διδάγματα της κοινής πείρας, οι επιμελητές έκδοσης τεύχους οποιουδήποτε επιστημονικού περιοδικού που έχει το χαρακτήρα συλλογικού έργου, όπως εν προκειμένω το ως άνω τεύχος υπ' αρ. #9 του περιοδικού «ΕΙ», μετά την ολοκλήρωση της επεξεργασίας του και πριν από την τελική εκτύπωση για τη διάθεση στο κοινό, αποστέλλουν το σχετικό αρχείο, σε έγχαρτη ή ηλεκτρονική μορφή, στον επιστημονικά υπεύθυνο για μία τελική θεώρηση. Υπό αυτή την εκδοχή, ο πρώτος εναγόμενος θα μπορούσε να λάβει γνώση του ως άνω αναληθώς επικαλούμενου από τον ίδιο σφάλματος και να το αποτρέψει, δημοσιεύοντας στο προαναφερόμενο τεύχος το ανωτέρω επίμαχο άρθρο του με το όνομα του ενάγοντος ως δημιουργού. Συνακόλουθα, λοιπόν, κατόπιν των παραπάνω, συνάγεται ότι ο πρώτος εναγόμενος, με την από πρόθεση ενέργεια του να αντιγράψει αυτούσιο το σύνολο του κειμένου του πρωτότυπου ιστορικού άρθρου του ενάγοντος υπό τον τίτλο «Ο Ιωνικός Πόλεμος», με τροποποίηση των επικεφαλίδων των επιμέρους θεματικών του, άνευ άδειας, άνευ μεταγενέστερης έγκρισης του προς τούτο και άνευ αναφοράς του ονόματος του ως δημιουργού, στο άρθρο του ίδιου υπό τον τίτλο «Από τον πόλεμο της Ιωνίας έως την τελική συνθηκολόγηση της Αθήνας», και να θέσει το τελευταίο προς δημοσίευση στο υπ' αριθμ. #9 τεύχος του ιστορικού περιοδικού «ΕΙ», το οποίο κυκλοφόρησε την Κυριακή 24 Φεβρουαρίου 2013, ως ένθετο, με την κυριακάτικη εφημερίδα «ΤΤΚ» και διατέθηκε την επομένη, ως ηλεκτρονικό αρχείο (pdf) από το site της συγκεκριμένης εφημερίδας www.....gr, προσέβαλε υπαίτια και κατά τρόπο αντίθετο στο ν. 2121/1993 τις περιουσιακές εξουσίες αναπαραγωγής και προσαρμογής και ης ηθικές εξουσίες αναγνώρισης της πατρότητας και διατήρησης της ακεραιότητας του εν λόγω επιτιθέμενου διαδικίου στο ως άνω πνευματικό δημιούργημα του και συνέπραξε αιτιωδώς (υπό την έννοια της άμεση συνέργειας) και στην προσβολή από τη δεύτερη εναγόμενη των περιουσιακών εξουσιών του τελευταίου προς αναπαραγωγή, διανομή του συγκεκριμένου έργου στο κοινό και θέσης του ως προσιτού στο τελευταίο κατά τρόπο ώστε οποιοσδήποτε να είχε πρόσβαση σε αυτό, όπου και όταν επέλεγε ο ίδιος (που τελέστηκε δια της δημοσίευσης του στο διαδίκτυο). Εξάλλου, η δεύτερη εναγόμενη εταιρεία, όντας ιδιοκτήτρια του ιστορικού περιοδικού «ΕΙ» και της εφημερίδας «ΤΚ», με την οποία το προαναφερόμενο διετίθετο και διατίθεται ως ένθετο, αλλά και διαχειρίστρια του προαναφερόμενου site www.....gr, κατά το μέτρο που σε αυτό αναρτήθηκαν και αναρτώνται δημοσιεύματα των συγκεκριμένων εντύπων, δημοσιευθέντος του επίμαχου άρθρου του ενάγοντος υπό τον τίτλο «Ο Ιωνικός Πόλεμος» στο ως άνω ιστορικό περιοδικό και αναρτηθέντος αυτού στην ανωτέρω ιστοσελίδα, κατά τους τρόπους και υπό ης συνθήκες που αποδείχθηκαν παραπάνω, συνέπραξε και αυτή στην προσβολή των προαναφερόμενων περιουσιακών και ηθικών εξουσιών του εν προκειμένω επιτιθέμενου διαδικίου παράλληλα με τον πρώτο εναγόμενο (αυτουργικά ως προς την τρώση των περιουσιακών εξουσιών αναπαραγωγής, διανομής και κατάστασης του έργου προσιτού στο κοινό μέσω του διαδικτύου και υπό την έννοια της άμεσης συνεργού ως προς την αναίρεση της περιουσιακής εξουσίας προσαρμογής και των ηθικών

εξουσιών διατήρησης της ακεραιότητας και αναγνώρισης της πατρότητας). Η ίδια δε, σε αντίθεση με τον αντιθέτου περιεχομένου αρνητικό ισχυρισμό της που κρίνεται απορριπτέος ως ουσία αβάσιμος, φέρει υπαιτιότητα ως προς τη συγκεκριμένη προσβολή, συνιστάμενη σε αμέλεια, σύμφωνα με τις ακόλουθες επισημάνσεις: Η δεύτερη εναγόμενη είναι μια από τις μεγαλύτερες εκδοτικές εταιρείες της χώρας και εκδίδει σε εβδομαδιαία βάση μία ιστορική κυριακάτικη εφημερίδα με μεγάλο αριθμό αναγνωστών, καθώς και, ως ένθετα, σειρά περιοδικών, μεταξύ των οποίων και το επίμαχο «ΕΙ». Εκ της επιχειρηματικής και συναλλακτικής δράσης της αυτής, οφείλει να διαθέτει κατάλληλο μηχανισμό ώστε στα πλαίσια της άσκησης του σκοπού της να μην προσβάλλει πνευματικά δικαιώματα τρίτων επί έργων που η ίδια διαχειρίζεται και δημοσιεύει. Ο μηχανισμός αυτός δε, στην προκειμένη περίπτωση της έκδοσης του περιοδικού «ΕΙ», έπρεπε να συνίσταται στη δημιουργία (με τη μέθοδο της ψηφιακής σάρωσης - scanning) μίας ηλεκτρονικής βάσης δεδομένων με προγενέστερα τεύχη του αυτού περιοδικού και των λοιπών ιστορικού περιεχόμενου περιοδικών, που διαθέτουν ή διέθεταν στο παρελθόν ανταγωνιστικές εφημερίδες και είναι ελάχιστα στον αριθμό (η μάρτυρας απόδειξης κατέθεσε περί τα πέντε ή έξι, βλ. σελ. 27 των απομαγνητοφωνημένων πρακτικών) και η πρόσβαση στα οποία είναι ευχερής μέσω της προμήθειας τους από τα πρακτορεία διανομής, μέσω της οποίας θα ήταν ευχερής η αντιπαραβολή των υπό δημοσίευση κειμένων με προγενεστέρως δημοσιευθέντα κείμενα άλλων συγγραφέων σχετικά με τις αυτές θεματικές, προς διαπίστωση ομοιοτήτων, ετερότητας ή ταυτότητας των αναγραφέντων ως δημιουργών και εν γένει προσβολών πνευματικής ιδιοκτησίας (πρβλ. σχετικά ΕφΑΘ 4109/2008, ΕλλΔνη 2009, 582). Εν προκειμένω δε, προέκυψε ότι οι επιμελητές έκδοσης του περιοδικού «Ε - Ι» του Ιανουαρίου του 2011, όπου δημοσιεύθηκε το επίμαχο άρθρο του ενάγοντος με τίτλο «Ο Ιωνικός Πόλεμος», και του τεύχους υπ' αρ. #9 του περιοδικού της δεύτερης εναγόμενης «ΕΙ», στο οποίο δημοσιεύθηκε το προσβάλλον το προαναφερόμενο άρθρο κείμενο του πρώτου εναγόμενου με τίτλο «Από τον πόλεμο της Ιωνίας έως την τελική συνθηκολόγηση της Αθήνας», ήταν οι αυτοί, ήτοι οι κ.κ. ΒΛ και ΑΨ, ο δε επιστημονικός υπεύθυνος ήταν επίσης ο αυτός, ήτοι ο ίδιος ο πρώτος εναγόμενος. Εκ της θέσης τους αυτής, οι ως άνω υπάλληλοι της δεύτερης εναγόμενης - οποιαδήποτε αμελής συμπεριφορά των οποίων καταλογίζεται στην ίδια, λόγω της σχέσης πρόστασης που τους συνέδεε, και οι οποίοι είχαν ως αντικείμενο εργασίας τη φιλολογική διόρθωση των υπό δημοσίευση κειμένων (από πλευράς συντακτικών και φιλολογικών λαθών), την εικονογράφιση, το σχεδιασμό και τη σελιδοποίηση τους στο εκάστοτε υπό έκδοση τεύχος - ήταν ευλόγως αναμενόμενο, κατά την αντίληψη και την ικανότητα πρόβλεψης του μέσου κοινωνού, όχι να ανακαλέσουν από μνήμης τους το περιεχόμενο του ανωτέρου πρωτότυπου άρθρου του ενάγοντος και να διακριβώσουν την ομοιότητά του με το προαναφερόμενο άρθρο του πρώτου εναγόμενου, αλλά να διαπιστώσουν ότι το τεύχος υπ' αρ. #9 του περιοδικού «ΕΙ», που επιμελούνταν, είχε το αυτό ιστορικό θέμα, ήτοι τον

Πελοποννησιακό Πόλεμο, με το τεύχος Ιανουαρίου 2011 του περιοδικού «Ε - Ι», που είχαν επιμεληθεί στο παρελθόν, και δομείτο από τον ίδιο επιστημονικά υπεύθυνο, και να ανατρέξουν στο αρχείο τους, όπου εκ της φύσης της εργασίας τους είχαν διακρατήσει τα άρθρα του τελευταίου, προκειμένου να προβούν σε αντιπαραβολή του περιεχομένου τους με τα άρθρα που ο πρώτος εναγόμενος τους είχε αποστείλει προς δημοσίευση για το ως άνω περιοδικό της δεύτερης εναγόμενης. Σε κάθε περίπτωση, εξάλλου, η δεύτερη των εναγόμενων εταιρειών αμελώς αρκέστηκε στη σιωπηρή διαβεβαίωση του πρώτου εναγόμενου ότι τα άρθρα που απέστειλε στους ως άνω επιμελητές έκδοσης του υπ' αρ. #9 τεύχους του περιοδικού «ΕΙ» δεν ενείχαν προσβολές πνευματικής ιδιοκτησίας τρίτων, και δεν έλαβε έγγραφη διαβεβαίωση του τελευταίου προς τούτο. Αντιθέτως, όμως, αποδείχθηκε ότι η τρίτη εναγόμενη ανώνυμη εταιρεία είναι ιδιοκτήτρια και εκδότρια της καθημερινής εφημερίδας «ΕΤ» και ότι ουδεμία σχέση έχει με την έκδοση του περιοδικού «Ε Ι» και την κυριακάτικη εφημερίδα «ΤΚ», που εκδίδονται από τη δεύτερη εναγόμενη, ούτε με τη διαχείριση της ιστοσελίδας www.....gr όσον αφορά την ανάρτηση δημοσιευμάτων των δύο τελευταίων εντύπων (βλ. τα υπ' αρ. 112/09.01.2012 και 232/12.01.2012 ΦΕΚ ΤΑΕ - ΕΠΕ & ΓΕΜΗ, που οι εναγόμενες εταιρείες προσκομίζουν με επίκληση). Ως εκ τούτου, ουδεμία υπαίτια πράξη ή παράλειψη σχετική με την επίδικη προσβολή μπορεί να της καταγνωσθεί, με συνεπακόλουθο, κατ' αποδοχή του με όμοιο περιεχόμενο αρνητικού ισχυρισμού της ίδιας, η κρινόμενη αγωγή να πρέπει να απορριφθεί ως προς την αυτήν ως ουσία αβάσιμη, επιβαλλόμενου, συναφώς, σύμφωνα με το νομίμως προβληθέν με τις προτάσεις της αίτημα, του συνόλου των δικαστικών εξόδων της εις βάρος του ενάγοντος (επισημαίνεται, εξάλλου, σχετικά με τα δικαστικά έξοδα, ότι ο ισχυρισμός του ενάγοντος, που προβάλλεται με την προσθήκη - αντίκρουση του, ότι ο ίδιος δεν φέρει υπαιτιότητα για την εναγωγή της τρίτης εναγόμενης, αφού δεν μπορούσε να διαγνώσει ευχερώς το διακριτό ιδιοκτησιακό καθεστώς της εφημερίδας «ΤΚ», κρίνεται νόμω αβάσιμος, καθώς δεν προβλέπεται στον ΚΠολΔ ως λόγος απαλλαγής από τα έξοδα η μη υπαίτια έναρξη δίκης, και αφετέρου ως αναληθής, καθώς είναι εξαιρετικά ευχερής η διακρίβωση του ιδιοκτησιακού καθεστώτος έκαστης καθημερινής ή κυριακάτικης εφημερίδας εκ των σχετικών στοιχείων που αναγράφονται βάσει του νόμου σε εμφανές σημείο των αρχικών σελίδων τους). Έτι περαιτέρω, από το ίδιο ως άνω αποδεικτικό υλικό προέκυψε ότι ο ενάγων, αμέσως μετά τη λήψη γνώσης από μέρους του της επίδικης προσβολής, απέστειλε στους πρώτο και δεύτερη των εναγομένων (αλλά και στην τρίτη εξ αυτών), την από 01.04.2013 εξώδικη δήλωση — διαμαρτυρία - πρόσκλησή του, που τους επιδόθηκε την 04.04.2013 (βλ. τις υπ' αρ. 2270Ε'/04.04.2013 και 2286Ε'/04.04.2013 εκθέσεις επίδοσης του δικαστικού επιμελητή του Πρωτοδικείου Πειραιά Δημητρίου Α. Χρυσικόπουλου) και με την οποία διαμαρτυρήθηκε εντόνως για την αντιγραφή του ως άνω άρθρου του και τους κάλεσε, εντός επτά ημερών από την ως άνω κοινοποίηση, να αποσύρουν από την κυκλοφορία και από το διαδίκτυο το επίμαχο τεύχος υπ' αρ. #9 του περιοδικού «ΕΙ», να πάψουν κάθε προσβολή στο μέλλον και να του

καταβάλουν το ποσό των 30.000€ ως χρηματική ικανοποίηση για την ηθική βλάβη που υπέστη. Η δεύτερη εναγόμενη (από κοινού με την τρίτη εναγόμενη) απάντησε στην ως άνω εξώδικη όχληση, με την από 08.04.2013 εξώδικη απάντηση της, που επιδόθηκε στον ενάγοντα την 11.04.2013 (βλ. τη σχετική κατ' αρ. 139 παρ. 3 του ΚΠολΔ επισημείωση στο σώμα του εν λόγω επιδοθέντος εγγράφου του διενεργήσαντος τη συγκεκριμένη επίδοση δικαστικού επιμελητή του Πρωτοδικείου Αθηνών Νικολάου Δημ. Ρουμανά) και με την οποία αρνήθηκε τη γνώση και υπαιτιότητά της για την ένδικη αντιγραφή και δεσμεύθηκε ότι θα απέσυρε το ως άνω τεύχος του περιοδικού «ΕΙ» από την κυκλοφορία και ότι θα «κατέβαζε» την ανάρτησή του στην επίσημη ιστοσελίδα της. Ακολούθως δε, στο μεταγενέστερο τεύχος υπ' αρ. 12 του αυτού ως άνω περιοδικού, και στη δεύτερη σελίδα του εμπροσθόφυλλου, δημοσίευσε αποκαταστατική δήλωση στην οποία αναφερόταν ότι εκ παραδρομής του συντονιστή της ύλης πρώτου εναγόμενου, στο προγενέστερο τεύχος υπ' αρ. #9 δεν είχε αναφερθεί το όνομα του ενάγοντα ως συγγραφέα του μεγαλύτερου μέρους του επίμαχου άρθρου με τίτλο «Από τον πόλεμο της Ιωνίας έως την τελική συνθηκολόγηση της Αθήνας». Συνεπώς, λοιπόν, από όλα τα παραπάνω καθίσταται σαφές ότι ο πρώτος και η δεύτερη των εναγόμενων με παράλληλες πράξεις και παραλείψεις τους συνετέλεσαν στην υπαίτια και παράνομη προσβολή του περιουσιακού και ηθικού δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας του ενάγοντος επί του επίδικου ιστορικού άρθρου του με τίτλο «Ο Ιωνικός Πόλεμος», ευθυνόμενοι ως εκ τούτου από κοινού (ΑΚ 926) εξ αδικοπραξίας (βλ. τα εκτιθέμενα στην υπό στοιχείο ΙΙΙ νομική σκέψη της παρούσας). Εκ της ως άνω αδικοπρακτικής συμπεριφοράς τους, εξάλλου, ο ενάγων βάσει του αρ. 65 παρ. 2 του ν. 2121/1993 δικαιούται αποζημίωση λόγω περιουσιακής ζημίας ίση με το διπλάσιο της συνήθους αμοιβής που θα ελάμβανε για τη δημοσίευση του ως άνω άρθρου σε άλλο ιστορικό περιοδικό. Η συγκεκριμένη συνήθης αμοιβή δε, προσδιορίζεται στο ποσό των 500 €, που ο εν λόγω διάδικος, ως αποδείχθηκε ανωτέρω, είχε λάβει για τη δημοσίευση του ανωτέρω άρθρου στο τεύχος Ιανουαρίου 2011 του ιστορικού περιοδικού «Ε - Ι» και το οποίο ο πρώτος εναγόμενος διατείνεται ότι έχει εισπράξει για λογαριασμό του από τη δεύτερη εναγόμενη για την επίμαχη δημοσίευση στο περιοδικό «ΕΙ» και ότι του το προσφέρει. Ως εκ τούτου, οι δύο πρώτοι των εναγόμενων οφείλουν να καταβάλουν στον ενάγοντα, εις ολόκληρο ο καθένας, ως αποζημίωση το ποσό των (500 x 2 =) 1.000 €, με το νόμιμο τόκο επιδικίας από την επίδοση της αγωγής έως και την ολοσχερή εξόφληση. Επιπρόσθετα, λόγω της ως άνω παράνομης και υπαίτιας πρακτικής αμφοτέρων του πρώτου και της δεύτερης των εναγόμενων, ο ενάγων υπέστη ηθική βλάβη, εφόσον το ως άνω πνευματικό του δημιούργημα χρησιμοποιήθηκε χωρίς τη συναίνεση του και προσβλήθηκε το περιουσιακό και ηθικό του δικαίωμα πνευματικής ιδιοκτησίας επ' αυτού, εθίγη δε συναφώς η επαγγελματική και επιστημονική ακεραιότητα του ίδιου (βλ. την κατάθεση της μάρτυρος απόδειξης στο ακροατήριο). Για την αποκατάσταση της εν λόγω ηθικής βλάβης δε, δικαιούται χρηματική ικανοποίηση, η οποία, λαμβανομένων υπόψη των πραγματικών περιστατικών

που συνιστούν την ένδικη αδικοπραξία των δύο πρώτων εναγομένων, του είδους και του βαθμού της υπαιτιότητάς έκαστου εξ αυτών, του μεγέθους της προσβολής της προσωπικότητας του ενάγοντος ως πνευματικού δημιουργού και των οικονομικών του συμφερόντων, καθώς και της οικονομικής και κοινωνικής κατάστασης απάντων των εν λόγω διαδίκων (ο ενάγων είναι ένας νέος ιστορικός χωρίς μεγάλη οικονομική επιφάνεια, ο πρώτος εναγόμενος είναι επίσης ιστορικός, με πολλές δημοσιεύσεις και συνεργασίες με ιστορικά περιοδικά, χωρίς επίσης μεγάλη οικονομική δυνατότητα, και η δεύτερη εναγόμενη αποτελεί μία από τις μεγαλύτερες εκδοτικές εταιρείες στην επικράτεια, εκδίδει μία ιστορική κυριακάτικη εφημερίδα και συνιστά ένα μη ευκαταφρόνητο οικονομικό μέγεθος), ανέρχεται, κατ' εύλογη κρίση του Δικαστηρίου, στο ποσό των 6.000€, το οποίο οι δύο πρώτοι των εναγόμενων οφείλουν να καταβάλουν στον αντίδικό τους, εις ολόκληρον ο καθένας, με το νόμιμο τόκο επιδικίας από την επίδοση της αγωγής έως και την ολοσχερή εξόφληση, γινόμενου δεκτού του συναφούς επικουρικού παρεπόμενου αιτήματος, του κυρίου περί επιδίκασης τόκων υπερημερίας από την επίδοση της προαναφερόμενης από 01.04.2013 εξώδικης όχλησης, αντιθέτως, καθιστάμενου απορριπτέου ως ουσία αβάσιμου, καθώς η συγκεκριμένη εξώδικη δήλωση εμπειρείχε μεν ειδική και σαφή πρόσκληση καταβολής στον ενάγοντα του αγωγικώς αιτούμενου ποσού των 30.000€ ως χρηματικής ικανοποίησης λόγω ηθικής βλάβης, αλλά με εξειδίκευση της έναρξης της τοκοφορίας σε επτά ημέρες από την κοινοποίηση και όχι από την ίδια την κοινοποίηση. Εξάλλου, πρέπει να επισημανθεί ότι η δημοσίευση της ανωτέρω αποκαταστατικής δήλωσης εκ μέρους της δεύτερης εναγόμενης, ανεξαρτήτως αν οφείλεται σε πρωτοβουλία και του πρώτου εναγόμενου, ουδεμία επιρροή ασκεί στη προκείμενη δικαστική δίωξη εκ μέρους του ενάγοντος των αξιώσεων αποκατάστασης της περιουσιακής του ζημίας και της ηθικής του βλάβης εκ της ένδικης αδικοπρακτικής προσβολής της πνευματικής του ιδιοκτησίας, αφού αυτή έλαβε χώρα μετά την τελευταία και την αντίδραση του εν λόγω επιτιθέμενου διαδίκου σε αυτή με την αποστολή της προαναφερόμενης εξώδικης δήλωσης, ενώ, σε κάθε περίπτωση, δεν συνεκτιμήθηκε από το Δικαστήριο τούτο ούτε κατά την επιμέτρηση του ως άνω κονδυλίου εύλογης χρηματικής ικανοποίησης, καθώς τούτη (η αποκαταστατική δήλωση) στηρίζεται στην εκδοχή της από παραδρομή αντιγραφής του ένδικου άρθρου του αντιδίκου του εκ μέρους του πρώτου εναγόμενου, η οποία δεν έγινε δεκτή ως αληθής με βάση τα ανωτέρω αποδειχθέντα. Συνεκδοχικά, λοιπόν, με βάση όλα τα παραπάνω, η κρινόμενη αγωγή πρέπει: α) να απορριφθεί ως προς την τρίτη των εναγομένων ως αβάσιμη κατ' ουσία, επιβαλλόμενων, κατόπιν νομίμου προβαλλόμενου με τις προτάσεις της αιτήματος, του συνόλου των δικαστικών εξόδων της εις βάρος του ενάγοντος (αρ. 176 και 191 παρ. 2 ΚΠολΔ), β) να γίνει εν μέρει δεκτή στην ουσία της ως προς τον πρώτο και τη δεύτερη των εναγόμενων, και να υποχρεωθούν αυτοί να καταβάλουν, εις ολόκληρον ο καθένας, στον ενάγοντα, ως αποζημίωση για την περιουσιακή ζημία και ως χρηματική ικανοποίηση για την ηθική βλάβη που υπέστη από την ένδικη

αδικοπραξία τους, το συνολικό ποσό των (1.000 + 6.000 =) 7.000 €, με το νόμιμο τόκο επιδικίας από την επίδοση του εισαγωγικού δικογράφου έως και την ολοσχερή εξόφληση. Όσον αφορά δε το παρεπόμενο αίτημα για την κήρυξη της εκδοθησόμενης απόφασης προσωρινά εκτελεστής, το Δικαστήριο κρίνει ότι συντρέχουν εξαιρετικοί λόγοι οι οποίοι επιβάλλουν την προσωρινή εκτέλεση της παρούσας κατά την προαναφερόμενη καταψηφιστική της διάταξη, εγκείμενοι στην όχι τόσο καλή οικονομική κατάσταση του ενάγοντος, και ότι, συναφώς, η επιβράδυνση της εκτέλεσης είναι δυνατόν να επιφέρει σημαντική ζημιά σε τούτον, και πιθανολογεί ότι η προσωρινή εκτέλεση δεν θα βλάψει ανεπανόρθωτα τα ως άνω ηττημένα διάδικα μέρη, λόγω και του μεγέθους της δεύτερης εξ αυτών εκδοτικής εταιρείας. Για το λόγο αυτό, το σχετικό αίτημα τον ενάγοντος πρέπει να γίνει εν μέρει δεκτό για το ποσό των 3.000 €. Τα δε δικαστικά έξοδα του ενάγοντος, τέλος, πρέπει να επιβληθούν εν μέρει εις βάρος του πρώτου και της δεύτερης των εναγομένων, ανάλογα με το ποσοστό της ήττας τους (αρ. 178 παρ. 1 και 191 παρ. 2 ΚΠολΔ), κατά τα ειδικότερα οριζόμενα στο διατακτικό της παρούσας.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Δικάζει αντιμωλία των διαδίκων.

Απορρίπτει την αγωγή ως προς την τρίτη των εναγόμενων ανώνυμη εταιρεία. Επιβάλλει στον ενάγοντα το σύνολο των δικαστικών εξόδων της τρίτης των εναγομένων ανώνυμης εταιρείας, το οποίο ορίζει στο ποσό των διακοσίων εξήντα ευρώ (260 €).

Απορρίπτει ό,τι κρίθηκε απορριπτέο στο σκεπτικό.

Δέχεται την αγωγή εν μέρει ως προς τον πρώτο και τη δεύτερη των εναγομένων ανώνυμη εταιρεία.

Υποχρεώνει τον πρώτο και τη δεύτερη των εναγόμενων ανώνυμη εταιρεία να καταβάλουν, εις ολόκληρον ο καθένας, στον ενάγοντα, για ης αιτίες που αναφέρονται στο σκεπτικό, το συνολικό ποσό των επτά χιλιάδων ευρώ (7.000€), με το νόμιμο τόκο επιδικίας από την επίδοση της αγωγής έως και την ολοσχερή εξόφληση.

Κηρύσσει την απόφαση, ως προς την ανωτέρω καταψηφιστική της διάταξη, εν μέρει προσωρινά εκτελεστή, κατά το ποσό των τριών χιλιάδων ευρώ (3.000€). Επιβάλλει στον πρώτο και στη δεύτερη των εναγόμενων ανώνυμη εταιρεία ένα μέρος των δικαστικών εξόδων του ενάγοντος, το οποίο ορίζει στο ποσό των διακοσίων πενήντα ευρώ (250€).

Κρίθηκε, αποφασίσθηκε και δημοσιεύθηκε στην Αθήνα, στο ακροατήριο του και σε έκτακτη δημόσια αυτού συνεδρίαση την 17-03-2014, χωρίς να είναι παρόντες οι διάδικοι και οι πληρεξούσιες δικηγόροι τους.

Ο ΔΙΚΑΣΤΗΣ
Υπογραφή

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ
Υπογραφή